

VIETA

PREA CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU

NICODIM SÂNTITUL

Arhimandritul Lavrei din Sânta Mönastire Tisména

Lucrată de Ieromonăchul și duhovnicul Stefan din Tisména, la anul 1839, dupre cea tipărită la 1763 de Episcopul Romnicului, Kir Partenie și dupre unü manuscriptü vekiu.

IAR ACUM

ÎN DILELE MAESTĂȚILOR LOR

CAROL I REGELE ROMÂNIEI ȘI ELISAVETA REGINA

s'a îndreptatü și tipăritü cu keltucla sa

DE

Smeritulü Episcopü al Romnicului, Noul Severin

Iosif Bobulescu

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA CARȚILOR BISERICESCI

34, Strada Principatele-Unite, 34,

1883

PREFAȚA.

În jurul Sântului Nicodim al Tismenei se grupază istoria poporului românesc din secolul al XIV-lea, precum și parte din istoria casei domnitoare alui Lazar, Cnezul Serbiei. Biografia acestui fiu de prinț ne va arăta încă odată, că între poporul românesc de la Dunărea și cele din peninsula Balcanică au fost relații religioase continue și aceste relații se întrețin de către monahii din muntele Atonului. Precum monahii Sofronie, Pimen și Siloam organizează viața monachală între Români din județul Némțului și anume din mănăstirea cu acest nume, pre la 1326, asemenea nise monahii tot din Aton dispun pre S-tul Nicodim, ca să părăsiască casa părintescă și viața cea plină de lăcșu a fratelui său Lazar, și să se ducă în muntele Atonului; unde după o viață ascetică de mai mulți ani, se pregătesce, pentru ase face fundatorul vieții monachale din munții Carpați. Si în adevăr, la 1342. S-tul Nicodim fundează mănăstirea Vodita, seu Apele de la Cernetul de lîngă Severin; apoi el organizează viața monachală din munții Timișorei și anume de la locul numit Prilep și în fine la anul mântuirii 1382 S-tul fundează marea lavră a Tismenei și organizează viața monachală din munții Gorjului, carea s'a continuat pêne în prezentul cel mai apropiat de noi. Aceste fapte ale trecutului sînt pentru istoria Bisericii Românilor de la Dunărea de importanța cea mai mare.

Intru acéastă lună a lui Dekembrie, în 26 de zile, pomenirea Sântului Prea Cuviosului Părintelui nostru Nicodim Sântitul și Archimandritul din Lavra Sântei Monastiri Tismenei, ce au fostu la létul ¹⁹²⁴ ~~1382~~ ¹⁹²² ~~1382~~ (1386).

Bună lucru și dreptu și tutulor celor ce voiescū a bine-cuvēnta pomenirile sântilor, și a ne împărtăși laudelor lor, nu numai aceia, precum ȕice Davicescul acel glasū; *pomenirea dreptilor cu laudă, și celor drepti se cuvine laude*; ei și întru însuși vederile înkipuitóre, tot-dé-una a avea pre nevoințele și isprăvile acestora, cele cu vitejie făcute înprotiva trupului și ale duchurilor ne-curate. Precum și a grăi prin cărți, scrise pre ale lor, cuviosū lucru și blagocestivū este. Pentru că amândoē întrândū și prin vedere și prin auȕire cătră fapta bună acelor întâi înkipuitóre și cătră dumneȕeiasca râvnă pre noi ne suie, întru care sântita scriptură aceea se împlineșce, carea ȕice : *arată mie fața ta și mă fă pre mine să auȕū glasul tēū*, că amândoē prin cuvēntul cel scrisū se facū

De biografia S-tului Nicodim al Tismenei este strîns legată și viața socială a Românilor de preste Olt, precum și cea monachală a secolului al XIV-lea. De aici se poate vedea în mod clar, că pre timpul S-lui Nicodim populația românească în Oltenia era încă rară și S-tul Nicodim, pentru ca să găsească locul, unde a fundat mănăstirea Tisména, a trebuit să umble mulți munți de ai Mehedinților și Gorjului, și să piardă multe zile, pînă când să poată afla locul căutat. De altă parte, istoria Bisericii Românilor va adăuga la materialul său istoric multe fapte, trase din publicarea acestei biografii și care fapte îi va lămuri modul organizației vieții monachale din acele timpuri, precum și dispoziția poporului românesc pentru această viață. Tóte aceste fapte de valórea cea mai mare istorică ne-au îndemnat, ca să dăm publicității biografia S-tului Nicodim, conservată într-un manuscript al bibliotecii din mănăstirea Tisména și asupra căruia ne-a atras atenția Arhimandritul Genadie Enăcénu, care îl cunoscea din anul 1876, după cum se probéză din arhiva cancelariei S-tei Episcopii a Rômnicului, Nouului Severin.

Deși manuscriptul din chestiune cu biografia S-lui Nicodim la prima vedere pare a avea o vechime numai de 42 ani, totuși, studiat mai de aproape, se constată, că el este compus după o biografie veche a S-tului Nicodim, ce se păstra în mănăstirea Tisména și care astăzi numai există, și apoi tóte datele și faptele istorice sîntu ficsate după documentele mănăstirii, care la 1840 se află în posesiunea ei și nu erau încă adunate și nici răpîte de către vizitatorii Tisménei, ca D. Venelin (a) și alții. De aceea, pentru a nu se mai pierde și acest monument istoric și tot-o-dată ase

(a) Влахо-болгарскія или Дако-Славянскія граматы. 1840. С.-Петербургъ.

vulgariza istoria fundatorului mănăstirei Tisména, am în-
 vîtatû cu adresa nóstră No. 1764 din 28 Octomvrie anul 1883,
 pre Directorul Tipografiei Cărților Bisericești, Archiman-
 dritul Genadie Enăcénu, ca mai întăiû să studieze manus-
 criptul și apoi să-lû tipăriască în acea tipografie în comtul
 nostru, mulțemindû prea-bunului D-đeû, că a bine-voitû să
 ne învrednicéscă, de a ne împlini și acéstă datorie, carea
 este scumpă sufletului nostru.

Nu voiû termina aceste puține rînduri fîră a mî îndrepta
 cuvêntul meû cătră fiiî spirituali, ce D-đeû mi-aû datû și
 voturile națiunei mi i-aû încredințatû. Domniile vîstre,
 ómeni de știință! Sântiile vîstre, Preuți ai Bisericeî orto-
 docse române! Cetățeni ai Regatului și membrii ai Bise-
 riceî românesci! Și voi fii spirituali ai păzitei de D-đeû E-
 parchiî ai Rômnicului, Noului Severin! primiți cu toțiî a-
 cestû darû spiritualû, ce vi se proaduce de cătră smeritul
 vostru Archipăstorû și culegeți din dînsul fie-care duple
 trebuința, ce va simți. Unul vađe aici partea istorică; ceta-
 laltû modelul de păstorû; al treilea lauda Țerei și a Bise-
 riceî sale; și locuitorii Oltului pre Sântul și Patronul vieței
 lor creștinesci! Cu o vorbă toțiî să ne adăpămû la
 acestû izvorû, pre care știinta l'a numitû *biografia S-lui*
Nicodim al Tismenei; iar eû, smeritul vostru Archiereû și
 Episcopû al Rômnicului Noului Severin rogû cu rugăciune
 ferbinte pre Dătătorul de totû binele și Indurătorul D-đeû,
 celû Unul în Treime, să vë dăruiască pace sufletéscă și
 dîle îndelungate, pentru ca să-lû prea-măriți și să-lû laudați
 cu faptele vîstre, cele naționale și religióse.

Iosif al Rômnicului.

1883 Iulie 18

Rômnicul Vâlcea.

PRÉDOSLOVIE CĂTRÉ CETITORI.

Lucru plăcutū lui D-đeū, mai mult de cât alte bună-
tăți, neînvețămū din D-đeésca Scriptură, Pravoslavnice ce-
titorū, că este mulțămita, și lauda S-tului numelui lui. Și
cinstea sântilor lui, precum grăește S-tul Amvrosie, să cin-
stim, ție, sântii, ca pre nișce folositori ai lumii, și urmă-
torii lui D-đeū, cari sântū în locașurile lui, precum scrie la
cartea cântărilor, cap. 8. stih. 13. Cela ce șade îngrădinii lu-
ândū aminte glasul tēu, aci vedem, că multe grădini, adecă
locașuri sântū la D-đeū, întru care se odichnescū s-ții; că
de sântū și morți în pământū, și răsipiți cu trupurile, și u-
tându-ne și vedēndū óse góle, și uscate, să nu gândimū
acelea a fi ne-lucrătore, ci să înțelegemū óre-care putere,
și lucrare a darului S-tului Duchū; că ție Sântul Ioan
Damaskin : Slavă D-đeului nostru, că oase góle isvorăscū
tămăduiri. Si David la Psalmul 38. Iară mie fórtē imi sântū
cinstiți prietenii tēi D-đeule. Decī și etī smeritū, avēndū
multă dragoste și evlavie către S-tul Părintele nostru Ni-
codim Sântitul, ca unul ce dintr'a sântiei sale cinstitā și pros-
lovitā lavrā a santei mōnăstiri Tismenei m'am învredni-
citū, de am primitū kipul Monachiceseū, și darul diaco-
niei, și alū preuției, și alū duhovniciei. Am râvnitū de a serie
slujba acēsta, după cea tipăritā, adăugāndū Canonul din Pa-
raclisul s-tului cel scrisū cu mâna din vekime în mōnăstire,
cât și alte stichiri de cântări din slujbele sântilor prea cu-

vioşilor celor mari, ce sîntu de-o potrivă la vieţuire cu sântul, cum şi istoria vieţuirii sale mai pre largu, adunându de prin chrisóvele cele vekî ale santei mônăstiri Tisména din dîlele Sântuluî, şi de la cei cu ştiinţă bêtrenî, Părinţi Monachî alu Santei mônăstiri, ce au vieţuitu ma nainte de noi, precum au avutî ştiinţă de la alţi bêtânî cui ştiinţa mai din vekime de câtu ei, aşa o am scrisu, şi o am aşedatû, tocmindu'o precum se vede cu tôte pre deplinu, şi ajutându'mî pre milostivnicu! D-đeu : şi ce cu totul fără prichană Pre curata luî Maică, Pre Sânta stăpâna nóstră Născetőrea de D-đeu, şi pururea fecióra Maria, prin rugăciunile s-tuluî, mă voiû sili de a o da şi întipări cu tótă keltuiala nóstră, (a) spre lauda luî D-đeu, şi pochvala sântuluî, şi spre bucuria lăcuitorilor. Decî cu smerenie şi cu dragoste vë rugăm pre toţi cei iubitori de laudele sântilor, ca cu dragoste şi cu evlavie să o primiţi, şi să o cetiţi acéstă de osebi aşedată slujbă, şi în ceea-l'altă vreme, pentru dragostea s-tuluî, iar mai alesu şi mai cu multă oserdie, şi dumneđească dragoste, ne lipsitû, în điva care să prăđnueşte sântul, şi mult folosû sufletescu şi trupescu veţi câştiga prin mijlocirea sa, cea către Milostivul D-đeu, ca cela ce să află lângă dînsul moştenitorû bunătăţilor celor negraite, şi împărăţiei ceruluî, căria împărăţiî şi bucuriî netrecute să ne învrednicéscă D-đeu, prin rugăciunile sântuluî, pre noi pre toţi, şi pre toţi dreptu credincioşii Christianî Amin.

Al tuturor dreptu credincioşilor christianî prea plecatû

Stefan Ieromonachû.

(a) Manuscriptul conţine tótă slujba Sântuluî, iar aici se tipăresce numai biografia luî.

auđite. Și prin învețătura cunoștinței cu taină s'au învețatū cele dumneđeesci. Decī și noi de însuși acesteia amāndoe neîmpārtāșitū fiindū, mă temū și cātrā uneltire fără îndrāznēlā mă aflu, ca gura să deșkiđū și māna să întinđū; cā multā este nemicīnicia sārāciei minței nōstre, și puținā iscusințā. Pentru cā nu aceia a nu lāuda duple vrednicie este osāndā, ci aceia adicā duple putere a nu grāi este osāndire. Și aducāndu' mī aminte pentru ne-ascultarea cea osānditā strāmoșescā a Evei; și de robul celū rēū. carele în pāmēntū talantul l'au îngropatū; Și ca nu cumva prin prea multa zābavnica trecere de vreme în uitate se vie multe din minunile Sāntului, care s'au tăcutū de alții a le da înscrisū prin prodoslovia de mai nainte scrisā, cāt și pentru facerea sāntelor sale Mōnastiri Vodița și Tismēna, pre ce vreme de Domnū s'au făcutū. Pentru cā se știe, precum norul ascunde pe sōre. așa și vremea acopere pre cele ce nu se grāescū. Și măcar cā 42 de đecimī de anī și mai multū ceva suntū pānā acum, de cānd prea sānțitul sfārșitū celū prin obștēscā datorie a firii omenești l'au priimitū prea fericitul pārintele nostru, Sānțitul Nicodim, însē îndemnatū fiindū am adunatū de prin chrisóvele Mōnăstării și de prin alte scripturī; apoi și de pre la Pārinți bētrāni, bărbați și iubitori de adevērū, care mai nainte de noi cāte cu 40 și 50 și 60 de anī au fostū locuitori într'acēstā sāntā Mōnăstire *Tismēna* din tinerețe, cari și ei au adunatū dela alți bētrēni, ce era veniți mai naintea lor în Mōnăstire iarāși din tinerețe. Cari aceștia đicū, cā avea științā din cetirea istoriei Sāntului, care au

fostă scrisă kiar de ucenicii sântului. Și dicu că fiindă acea istorie scrisă pe limba sloveniască s'ar fi dată de unū Egumenū al Mōnăstirei mai din vekime unū boerū mare, ce venise dela București la Mōnăstire pentru înkinăciune ca să o tălmăcască și să o tipărească la București pre rumânie, și din pricina rezmirișilor celor mari, ce aū fostū pre acea vreme, s'aū repusū de la acel boerū istoria sântului.

Iară noi alergându aicea și acolo nu numai la părinții Mōnăstirii, precum s'aū đisū, ci și l'a alți bătrâni cu știință lăcuiorī de prin satele Mōnăstirei cele dinprejur, cât și dela alții, cariī aū avutū știință adevărată de la Părinți și moși și strămoși lor, am adunatū pre cele din tânără vrīsta lui și până la bătrânețe și ale morței povestiri prea veselitōre și minunate și adunându, ca dintr'unū adâncū și din uitate eulegându-le, râvnindū pre albina cea iubitōre de ostenelă, care din multe flori adună pre cele de folosū la lucrarea mierei. Și povățuască Iisus Christos adevăratul D-đeul nostru, cela ce luminedă pre totū omul, ce vine în lume, cela ce singurū este mintea acelor, ce cu blagocestie înțelegū și se înțelegū, și cuvântū acelor, ce dicū și se dicū, și tuturor tōte și este și se face, cela ce dă luminare de învățatură a cunōște, când se cade a đice cuvântū, că arătarea cuvintelor lui luminéză și înțalepteșce pre prunci, și acestea adică până la atâtea. Dară ca să nu mai lungim cuvântul, prin mai lungi cuvântări, țiindu-ne de începutul, ce zace înainte, pre începătura acestei vieți lui D-đeū plăcută, viū înainte cuvântând'o. Că mare și iubitū este Sântul Prea Cuviosul Părintele

nostru Nicodim sântitul. Carele întâi începe acéstă duhovnicéscă prăznuire, întru acéstă sântă Lavră a sa. Și de unde îi vom aduce cununa laudelor vieței lui. Și cum și pre străduirea și ostenéla strălucitei petrecerii lui vom povesti-o nu mă dumerescă fórte, iubiților. S'aũ cum pre buna îndrăznéla lui cea cătră D-đeũ o voi spune. Pentru că minunile cele prin darul celũ de sus de dênsul sãvêrșite, minunate avêndũ pre povestire, îmi clãteșce gândul meũ și îlũ spãimêntézá. Inse pre câtũ va ajunge socotéla minței nóstre, nu vom pregeta a grãii. Dar și noi cu rugãciunile vóstre sã ne ajutorãți, milostivũ pre D-đeũ făcãndu-lũ, spre viața nóstrã cea înrãutãțitã, și cuvêntũ cerãndũ întru deșkiderea guriĩ nóstre, ca sã nu cum-va sã ne osãndim, ca unul, ce ni-am apucatũ de cele mãi presus de vrednicie, și nimicũ cinstitũ și vrednicũ de cuvêntũ aducêndũ. Care nicĩ dupre neputința nóstrã s'aũ făcutũ, nicĩ vre-unũ kipũ de nebãgare de samã s'aũ urmatũ, ci lângã darul celũ de de sus, carele împarte fiește-cãruia pre tóte, cele potrivite, de la carele tótã darea bunã și tótã dãruirea cea de sêvêrșitã de sus este, pogorãndũ întru ceĩ vrednicĩ duhului, spre acelașũ începntũ; de aceia precum s'aũ đisũ, alũ vieței voi veni bunũ fórte. Și îngrabã aflãndũ împreunã ajutorũ pre ajutorul rugãciunilor celũ de la o parte și de la alta. Dar tu o sãntitũ adevêr alũ pravoslavnicilor, pãrinți monachi și mirenĩ, câți v'ați adunatũ la acéstã prãznuire de bucurie, sirguiti-vê cu ferbințéla întru adevêratã credința. Urekile socotelei minței sã le puneți, pentru că întru cele de față povestirea, de duhovni-

céscă sănătate este, iară nu de trupéscă slăvire și sporire, precum la Elini. Decî acestu bogatū și făcător de bucurie, ospătătorū al sântitei aceștii ospătari, al nostru și al vostru tuturilor celorū împreună kiemați la ascultare.

Sântul acesta, Prea Cuviosul Părintele nostru Nicodim sântitul, Archimandritul, începătorul acestei sante Mōnăstiri Tisména, fostaū, dupre cum đicū, de némū sloviañū; adecă din némul slavenescū alū Serviei, nășcutū din părinți bine credincioși și temători de D-đeū; de némū slăvitū, rudenie cu Cniázū Lazăr, Impăratul Servilor, carele aū fostū Impăratū la aniū de la Christos 1374; Iar sântul Botezatū fiindū dupre obiceiul creștinescū, și crescutū întru buna pedepsire, și temere de D-đeū și a iubirei în tânără vrăstă a prunciei sale, datū aū fostū de păriniții lui la învățatura cărței. Și istețū fiindū la minte, sântul în scurtă vreme aū învățatū tōtă dumneđeésca Scriptură, care duce întru mântuire, și gramatica cea slovenéscă, fōrte bine și desevêșitū. Și așa sântul întru pedepsirea sântelor dumneđeeshilor Scripturī fiindū, în tânără vrēsta Sa, se îndeletnicea totū-d'a-una întru cetirile dumneđeeshilor Scripturī, ca unū pomū rēsăditū lângă izvōrele apelor, de unde tot-d'a-una adăpându-se, în vremea sa ș'aū dat rodul seū. Alerga și la dumneđeésca Biserică cu părinții lui adese-orī și asculta cu multă luare aminte cântările lui David, și santele Scripturī, prin care și aprindea sufletul cătră dumneđeescul dorū. Și frica lui D-đeū cu totul o aū săditū în inima sa, dupre cuvēntul prorocescū ce đice, că: *Inceperea înțelepciunei este*

frica lui D-zeu. Și întru creșterea vrâstei sale a început a odrăsli roduri de fapte bune spre cele D-đești și nu se mai îngrija nici de-cum pentru cele pământești, ei tot-d'a-una se ruga lui D-zeu, singur cu singur vorbind, ca să-l învrednicescă prin tagma cea monahicescă, a se face rob adevărat al lui, și netrecându-l D-zeu cu vederea rugăciunile și lacrămile cele cu umilință dintru adâncul inimii lui, a sloboțit câți-va monachi servi de la o Mânăstire slavenescă, adecă sârviască de la sântul Munte al Atonului, a merge în țara Serviei, pentru óreși-care trebuință mânăstirescă a lor, și înțelegându sântul de venirea lor aci în Servia (în patria sa), a mers sântul pre-sub ascuns la dênșii, unde era la gazdă, furiș de părinții lui, ca să nu-l vadă niminea dintr'ai casei lor, și întrându în casă la ei și vedându sântul cucernicia și marea smerenie a kipului lor cel monahicesc, li s'a înkinat lor până la pământ și i-a întrebat pentru mânăstirile sântului Munte, și pentru rânduela lor și pentru petrecerea părinților, și pentru tóte altele, câte era de trebuință la scopusul lui. Și înștiințându-se de tóte de la dênșii, a plâns cu lacrimi înaintea lor, după aceia a dis cătră dênșii : Vedă părinților, că D-zeu cunoscându adâncurile inimii mele și scopusul sufletului meu, v'a trimis pre Sântia Vóstră aicea la noi păcătoșii, ca să mă povățuiți pre mine păcátosul la calea cea D-đească a mântuirei. Căci mult mi s'a veselit sufletul meu de vederea feței vóstre ce cu kipu ingeresc și de D-đeșcile vóstre cuvinte, și mai mult nu pot să mai rămân întru

acéstă lume înșelătore, nici să mai vedă slavele și nălucirile ei cele mincinoșe. Decî rogu-vă pre voi, Părinți sânti, să mă învățați cum să fugă de deșertăciunea lumii aceștia, ca să mă învrednicesc și eu aceștii vieți, care vețuiți Sântia Vóstră. Pentru că părinții mei acum cugetă, de a mă da în cele politicești și-a mă înălța întru cinste și boerii mari împărătești, pre care acestea tóte din pruncie până acum le-aú urítu sufletul meu, că nici să le audă nici să le vedă. Și pentru acésta am chotărită, cu unú césu mai nainte să fugă și să mă ducă la sf. Munte și acum cerú statú de la voi. Acestea auđindu-le părinții monachi, i-aú respunsú unul din ei mai bătrínú și cu rínduéla Preutú, đicēndu'i : Vedă fiule, că scopusul tēu este D-đescú, și cum că dragostea lui D-đeu aú stăpănitú sufletul tēu și inima ta este plină de darul S-lui Duchú. Pentru aceia ce o cugeti, se cuvine să o și săvêșești mai degrabă, și noi vom fi împreună călători și povățuitori ție, până ce te vom duce la Sf. munte. Apoi sântul, lepădându-se de lume și de tóte cele frumoșe și veselítore ale ei, — de părinți, de frați, și de tóte rudeniile sale și îmbrăcându-se în chaîne próste sărăceșei, pre ascuns aú fugitú din casa părinților sei, și s'aú dusú la sf. Munte, împreună cu mai sus đisii părinți la mônăstirea lor, întru care era vețuirea părinților de obște și Egumenul fórte îmbunătățitú și sporitú întru fapte monachicești desăvêșitú, și plin de darul sântului Duchú. Intrândú sântul în mônăstire cu mare smerenie, aú mersú la Egumenul și ingenunkindú înaintea piciórelor lui și stândú plecatú pre pământú cu la-

crămî se ruga, ca să-lŭ primescă de obștie în mōnăstire, ȃicēndŭ, cā este fōrte pācātosŭ și voeișce a se face monachŭ. Așa dar vedēndŭ Egumenul marea smerenie și rugăciunea lui cea cu multe lacrămî și neîncetarea ȃicerii, cā este pēcātosŭ, și cunoscēndŭ Egumenul cu duchul mai nainte darul Sf. Duchŭ, ce era revērsatŭ în sfântul, l'aŭ priimitŭ cu bucurie fōrte. Și priimitŭ fiindŭ sântul în mōnăstire, s'aŭ datŭ mai întāi cu sufletul supt māna și ajutorul lui D-ȃeŭ. Iar al doilea cu trupul supt a Egumenului, și acelora-l'alți pārinți și frați de opștie, supuindu-li-se și ascultāndu-i întru tōte, pre toți întru frica lui D-ȃeŭ, adunāndŭ la sine tōtă buna faptă, nevoindu-se prin nevoința cea bună cu postirile cele din fieșce-care ȃi, cu stările cele în privigheri de tōtă nōptea, cu rugăciuni neîncetate, și cu tōte relele pātimiri, care se cuvinŭ viețuirii monachiceșci cei adevērate și lui D-ȃeŭ plăcute, și pentru cea a sa adāncă mare smerenie, supunere și ascultare cātre toți, cu trupul și cu sufletul și după ispitirea și cercarea de trei ani, aŭ priimitŭ sântul și marele îngerescŭ kipŭ. Apoi după acēsta nu după trecerea a multă vreme, aŭ priimitŭ și darul diaconiei, iar mai în urmă ceva și alŭ Preoției și fiindŭ sântul istețŭ la minte, aŭ învățatŭ pre deplinŭ Scriptura și vorbirea limbei cei grecești fōrte bine și s'aŭ făcutŭ Dascalŭ, Ritor fōrte iscusitŭ întru amāndoē Scripturile; (în cea slovenescă limbă a sa și în cea elinescă). Și sântul după priimirea darului preoției, mai cu dorire și ferbinte dragoste D-ȃeescă, prin mai multe postiri și privigheri și rugăciuni slujia

lui D-zeu la Sântul Jertfelnicu, ziua și nóptea, când îl ajungea rîndul. Decî, pentru a le lui prea mari și înbunătățite fapte și dragoste cătră D-zeu și cătră aprópele și iubirile de frați, ce avea cătră toți părinții și frații acei sf. mônăstiri, în cât încă în tînără vîrstă fiindu, toți de obște dișii părinți și frați fórte 'lu iubia și 'lu voia, alu avea întâi începătoru și Staritșu preste ei. Iară sântul cu totul se depărta, ca nici să audă nișce cuvinte ca acestea, de a le lor voie; ci plinú fiind de smerenia cea duhovnicéscă, petrecea întru adâncă tăcere, și împreună cu frații întru tóte ascultările și pošlusaniile acei sf. Mônăstiri, Apoi netrecêndu ani mulți la mijlocu și pristăvindu-se Egumenul, alesu aú fostu sântul de totu soborul Părinților acei sf. Mônăstiri de al pune Egumenú și Staritșu loruși. Dar nefiindu-î voia nici cum a lua asupra-și o începătorie ca acésta, socotindu-se pre sine cu totul nevrednicu și păcătosu, ci fiind-că fórte mult doria liniștea la pustietate, pentru acésta, aú vrutu să iasă nóptea din mônăstire pre ascuns, neștiindú niminea și să se ducă de la Sf. Munte, prin alte pustietăți, pentru de a fi în liniște. Și prindêndu părinții mônăstirii de șcire, aú spusu de acésta părinților celor mai mari ai Sf. Munte, și părinți Ecsarchi cu soborul a totu Sf. Munte, prin multe cuvinte duhovnicești, l'aú aședatú Egumenú pre Sântul la aceeași mônăstire și nevrêndu, iar după ce aú luatú sântul începătoria egumeniei asupra sa, mai cu asprime sufletéscă și trupéscă își kinuia sufletul și trupul seú; pildă făcêndu-se tuturor celor în Christos părinți, frați, și ucenici ai seí. După cuvêntul Domnului nostru

Iesus Christos, că : *totu' cela ce va să fie mai mare, să fie slugă tutulor.* Și așa aū începutu' sântul a'și păstori turma sa cu plăcere D-đească. Apoi nu după multă vreme a egumeniei sale s'aū pusū Impăratu' Serviei Cnez Lazar rudenia sa, (după feciorul lui silnicu' Stefan) la aniū, ce saū ȕisū mai sus. Și șciindū numitul Cnez Lazar, că Impărăția și totă țara Serbiei este sub anatema Patriarchiei și a totu' soborul Bisericei ceī mari a Țarigradului, pentru o mare sâlnicie, ce aū fostū făcutū silnicu' Stefan, Impăratul Serbiei, împotiva Bisericei ceī mari, și a Impărăției Țarigradului, precum scrie la scrierea anilor Impăraților Serbiei. Și voindū prea bunul și dreptū credinciosul, și temetorul de D-đeū Cnez Lazar, împreună cu toți dreptū credincioșii boeriū lui, de la cel mare până cel micū, ca să se râdice și să se ștergă de tot acea anathemă, ce era asupra Impărăției și a totu' pământul Serbiei. Și înțelegându numitul Cnez, că rudenia sa (adecă sântul) se află în viață călugerū și Egumenū la una din mōnastirile cele Sērbești din sântul Munte, aū socotitū cu sfatū de obște, ca să mērgă însuși la sântul Munte, și să ea povățuire de la părinții ceī de acolo pentru acēsta. Adecă, cum s'ar putea a se ierta și a se râdica acea anathemă de-asupra Serbiei, ce saū ȕisū mai sus. Decī avēndū cu sine numitul Impăratū Cnez Lazar multe mari și bogate daruri, și pre căți-va din boeriū ceī mai credincioși luiși, și pe căți-va ostași aleși de ai curții séle, aū mersū la sântul Munte, căutându mai întâi pre rudenia sa, adecă pre sântul, și găsindu-l, multe aū vorbitū cu sântul, mai întâi

pentru cele duhovnicești, prin care se pôte mântui sufletul omului, apoi și pentru acea anathemă, cum s'ar putea ierta și a se râdica. Și luându sfățuire de la sântul, aș kiemată pre toți părinții cei mai mari și pre toți duhovnicii cei mai iscusiți ai sântului Munte, și arătându-le pricina acei anatheme, ce este asupra împărăției și a tótă țara Serbiei. Iară Părinții, făcându soboră pentru acésta, aș socotită, că într'altă kipă nu se pôte a se ierta, și a se râdica acea anathemă, fără de cât de la Impărăția și Patriarchia, și a tótă soborul Bisericei cei mari al Țarigradului, de unde s'aș și pusă acea anathemă, pôte să se ierte, și a se râdica, iară într'altă felă nu se pôte a se ierta. Si așa aușindă și vedându numitul Cnez Lazar, că în altă-felă nu se pôte a se ierta, aș rugată pre tótă soborul acela al părinților sântului Munte, ca să mijloceze ei prin scrisori rugându pre Impăratul, pre Patriarchul și pre tótă soborul Bisericei cei mari a Țarigradului, de a se ierta și a se râdica acea anathemă, ce este asupra Impărăției, și a tótă țara Serbiei. Și cum că deacum înainte nu va mai fi nici-o dată vre-o silnicie despre Impărăția Serbiei cătră Impărăția grecéscă, ei în dragoste și în unire va petrece, ca niște drepti credincioși întru Domnul Iisus Christos și sub povățuirea cea duhovnicéscă a Patriarchiei Țarigradului până în sfârșit. Așa dar vedându tótă soborul sântului Munte, marea smerenie a numitului Cnez Lazar, aș priimită cu bucurie tótă cererea lui, și aș făcută scrisori de rugăciune cătră Impăratul, cătră Patriarchul, și cătră tótă soborul Bisericei cei mari a Țarigradului. Asemenea și nu-

mitul Cnez Lazar a făcutu scrisori de rugăciune, întâi către Impăratul, către Patriarchul și către totu soborul Bisericeii ceii mari de acolo din partea sa. Și alegându trei părinți mai iscusiți și mai învățați în sântele Scripturi d'ăi sântul Munte, adică, întâi pe sântul, ca pre celu ce era învățatu desevârșitu întru amândouă sântele Scripturi și limbă în cea slovească a Serbiei patriei sale, și în cea elinască (grecescă) : Iar mai vartos ca pre o rudenie a numitului Cnez Lazar ; și doi din Părinți anume : Isaia și Partenie și pe trei serbi din boerii numitului Cniaz. Și dându-le scrisorile și multe daruri de la numitul Cnez către Impăratul și către Patriarchul și către totu soborul Părinților Bisericeii ceii mari a Țarigradului, i-au trimisă la Țarigradu. Iar numitul Cnez Lazar, după plecarea trimișilor, înkinându-se pe la toate sântele mănastiri și skituri din sântul Munte, și dăruindu-le cu multe daruri, au plecatu la patria sa în Serbia, dicendu la plecare către părinți : când vor veni trimișii de la Țarigradu, să-trimită după elu la Serbia cu responsurile, ce vor aduce. Iar trimișii ajungendu la Țarigrad au datu scrisorile. Și priimindu Impăratul și Patriarchul cu totu soborul părinților Bisericeii ceii mari scrisorile, împreună și cu darurile și vedendu marea smerenie a lui Cnez Lazar și rugăciunea, ce face împreună cu totu soborul părinților aii sântului munte, pentru iertarea și rădicarea aceii anatheme, au priimitu cu bucurie Impăratul și Patriarchul, împreună cu totu soborul părinților Bisericeii ceii mari a Țarigradului, de au iertatu și au rădicatu acea anathema, care era asupra

Impărației și a totă țara Serbiei, făcându-le și cărți de iertăciune. Iară pre sântul, dîcî, că înțelegîndu Prea Osfințitul Patriarchu, că este rudenie cu numitul Cnez l'aŭ cinstitŭ de l'aŭ făcutu Archimandritu, hărăzându-î și o cîrjă a sa, ce'o purta, și trei părțicele de sante mōște cu o pārticică din santele mōște ale Sântului Ioan Gură de Aur, și alta dintr'ale sântului Ignatie, purtătorul de D-deu, și a treia dintr'ale sântului Mucenicu Theofil. Și l'aŭ făcutu a fi mai întăi între părinții cei mai întăi ai sântului Munte. Iară sântul cu totul se apăra de o începătorie ca acēsta, dar n'aŭ avutŭ ce face, fiindŭ la mijlocŭ și Impăratul, împreună cu totŭ soborul părinților Bisericeii ceii mari, dar apururea cugeta întru sine, cum ar putea scāpa de o începătorie ca acēsta. Și după acēsta priimindŭ cărțile de respunsuri cātră Cnez Lazar, și cātră totŭ soborul părinților ai sântului Munte, s'aŭ întorsŭ înapoi la sântul Munte, împreună cu toți trimișii ceii mai sus ziși. Și dāndŭ părinților sântului Munte cărțile de la Impăratul și și de la Patriarchul cu totŭ soborul părinților Bisericeii ceii mari, și vedēndŭ ce scrie Impăratul și Patriarchul cu soborul părinților, aŭ socotitŭ soborul părinților sântului Munte, că Părintele Nicodim, adică sântul, face trebuință a merge cu tōte respunsurile, adică cu celŭ de la ei și cu cel de la Impăratul, și de la Patriarchul cu soborul de acolo celŭ mai sus dîsŭ, ca unul ce știe bine amādoe scripturile, și limbele-*cea* sārbească și cea grecēscă și neputēndŭ sântul a se împotrivi la acēsta, aŭ plecatŭ și nevrîndŭ cu respunsurile după Cnez Lazar în Ser-

bia la patria Sa, împreună cu boerii Serbi, trimiși de mai sus ziși la Țarigrad ai numitului Cnez.

Și ajungându în Serbia, sântul a dat scrisorile Cnezului, care scrisori, fiind scrise grecește, a pus pre sântul de le-a talmăcit pre serbie. Și kiemând pre toți boerii mari și mici și pre mulți din cei mai aleși ai norodului, a pus numitul Cnez pe sântul, de a citit scrisorile Impăratului și ale Patriarchului cu tot soborul părinților ai Bisericei cei mari a Țarigradului întru aușul tuturilor, pentru ertarea și rădicarea acei anatheme, ce era asupra Impărăției și a tot pământul Serbiei.

Atuncea numitul Cnez Lazar, împreună cu tot singlitol boerilor săi și cu tot norodul, cât era adunat aci, aușind și vedându, că s'a iertat și s'a ridicat cu totul acea anathemă, ce era asupra Impărăției și a tot pământului lor, înkinându-se și plecându-se toți cu genunkile până la pământ, cu bucurie mare foarte înălțându glasul a dat pentru acésta slavă și mulțamită prea milostivului D-șeu și prea santei Stăpânei, pururea Feciorei Maria, prea curatei Născătorei de D-șeu și tuturor sântilor lui. Apoi după acésta numitul Cnez, împreună cu tot singlitol său, vedându marea înțelepție și înbunătățite tapte ale sântului, sfat a făcut, ca scriind la Țarigrad către Impăratul și către Patriarchul cu tot soborul părinților de acolo, și către sântul Munte, cărți de mulțamire pentru deslegarea și iertarea anathemei de mai sus disă. Să scrie și pentru sântul, cerându-l de a-l face Archiepiscop în scaunul Patriarhiei Serbiei. Căci pre acele vremi Me-

tropolia Serbiei Patriarchie se numai, care acea mânăstire, în care aŭ fostă atuncea Patriarchie și acum tot Patriarchie se numește și este aprópe de Orașul Epec, în ținutul Bosniei, cu Monach și Egumeni într'nsa; căci Archiepiscopia s'aŭ mutatŭ de aci din vekine, de când aŭ luatŭ Turcii țara Serbiei. Iar sântul, ca unŭ smeritŭ cugetătorŭ și iubitorŭ de liniște și de pustietate, de locŭ cum aŭ înțelesŭ de acésta, aŭ mersŭ la numitul Cnéz, cerându-și voie a se întórce înapoi la sântul Munte la mânăstirea sa, ci Cnézul nu iaŭ datŭ voie, dicându: Ca să mai ședă și aci în patria sa, pentru folosul și mântuirea a multora suflete ale patrioților sêi. Și pêne va seri responsurii de mulțămire cătră Impêratul și cătră Patriarchul, și către totŭ soborul părinților Bisericeii ceii mari de acolo, ai Tarigradului, și către toți părinții Ecsarchii, și duhovnicilor sântului Munte. Și, cândŭ se vor întórce înapoi trimișii, ce ducŭ responsurile, atuncea îlŭ va trimite înapoi la sântul Munte, la mânăstirea sa cu cinste și cu multe daruri și odóre.

Insê acestea le dicea Cnézul numai din gură, iară cu inima cugeta, cum mai curândŭ l'arŭ vedea Archiepiscopŭ în scaunul Patriarchiei Serbiei pre sântul; fiind-că fórte mult îlŭ iubea, nu dóră pentru căci ń era rudenie, ci pentru prea multe îmbunătățitele fapte, și pentru marea înțelepciune, carea o avea sântul din darul sântului Duchŭ, din care isvora din gura lui cuvinte duhovnicești pentru mântuirea sufletelor, mai dulci de câtŭ fagurul de miere. Pentru că toți, ceii-ce 'lŭ auđea, se umilia și la D-deŭ cu lacrimi și cu pocăință se întorcea, cerșându-și iertarea

pecatelor lor. Dar sântul cunoscându cu duchul, că într'alt-fel nu pôte scăpa de acésta, adică de punerea în scaunul Archiepiscopiei Serbiei, câtu și de începătoria Ecsarchiei sântului Munte, socotindu-le acestea cu totul înprotivítóre scopusului mântuirii sufletului seú, și nespuidu nici ucenicului seú, aú eșitu nóptea pre ascuns singurú de la conacul seú, ce era aprópe de curțile Impărâteșci, neștiindu niminea, unde s'aú dusú și ce s'a făcutú. Apói aú începutú a pustnici prin pustietăți, prin multe și bogate locuri pusnicești, prin țara Serbiei, pêne ce aú venitú la locul ce se numeșce Șaina, carele este aprópe de ríul Dunărei, în ținutul Cladovei. Și vedéndu sântul locul, frumosú și lesniciosú pentru pustnicie, s'aú sălășluitú aci. Și petrecéndu sântul câtă-va vreme singurú și liniștindu-se, aú începutú a se vesti pentru viețuirea sa cea cu plăcere dumneđească prin totú ținutul locului acelaia al Serbiei, pêne și la mai sus numitul Cnez și la mônăstirea sa la sântul Munte, la care mônăstire a fostú Egumenú, pentru ale lui prea mari și îmbunătățite fapte pustnicești. Căci nu voiește prea milostivul D-đeú a fi lumina sub obrocú, ci în sfeșnicú, ca se lumineze pre mulți, precum de acésta Mântuitorul nostru Iisus Christos grăeșce prin sânta Evanghelia sa. De aceia aú începutú a veni mai întâi ucenicul seú de mai sus zisú, împreună cu uniú din părinți de la zisa mônăstirea sa, cât și de la alte sfinte mônastiri dintr'acel pământú al Serbiei, cariú dorea petrecerea cea aspră pusnicéscă, și voia a petrece în pustietate la linișce, împreună cu sântul; care cu multe lacrămi îl

ruga de a priimi, și a i se supune întru tóte, cerșindú sfatú și povățuire duhovnicéscă pentru mîntuire. Asemenea mulți și din mirenî, cari dorea de mîntuire, venea la sântul. Decî, sântul pentru multă supărare, ce-î făcea de aî priimi, și pentru dragostea cea multă, ce avea către D-đeú și către aprópele, aú începutú a-î priimi pre aceia, pre cari cunoșcea sântul cu duchul, că cu adevăratú voiescú liniștea și petrece-rea cea aspră pusnicéscă și sânta ascultare și supunere, care duce întru mîntuire. Și vedênd sântul, că se înmulțescú frații și face trebuința de canóne Bisericești și pravile aú înălțatú la acelu locú o Biserică mică de zidú fără de turlé cu sântú jertfelnicú, în numele prea santei Treimi, pre care însuși o aú sântitú, căci, când l'aú făcutú Archimandritú Patriarchul, i-aú datú voie și blagoslovenie pentru de a sânti Biserici, care biserică stă și până astăzi în ființa și zugrăvită preste tot, în care este și sântul zugrăvit în tinda Bisericii în partea stângă, fiindú biserică în mână, precum însine cu okii am vedutú la létul 1811. După acésta, viețuind sântul aci împreună cu frații în liniște, întru plăcere D-đeéscă, i-s'a descoperitú prin descoperire D-đeéscă, că nu după trecerea a multă vreme prin slobozire Dunneđeéscă va să năpădiască puterea agariniască și în partea Evropei, și va cădea sub robire și stăpânire pămêntul Grechiei și al Bulgariei și al Serbiei. Și multă vreme va fi supt stăpînirea agariniască, și Împërații acestor pămînturi vor muri de ascuțitul sabiei agarinești, și pre mulți din cei dreptú credincioși și temăróri de D-đeú Christiani, î vor face sânti muceniei, prin silnicia

cea rea agariniască. Iar pre cei mai mulți, ce sunt temători de D-zeu, pentru a le lor prea multe păcate, și mari fără de legi prin slobozire D-zească îi vor depărta de la dreapta christienésca credință, și îi vor aduce la credința lor cea rea mohametésca; care acésta descoperire spuindu'o sântul și ucenicilor săi, în multe rînduri cu privigheri bisericești de tótă nóptea prin postire și lacrimi împreună cu toți ucenicii săi, rugà adese-orî pre milostivul D-zeu, ca să nu slobódă o putere ca acésta a Agarenilor asupra norodului său cel christianescú, ca să-î pótă depărta puterea Agariniască de la dreapta credință christianésca, și să-î supue a lua legea lor cea rea mohametésca, ca să se muncéscă în iadú sufletele lor în veci. Ci prin alte multe pedepse să-î certe, cum va ști mai rău în lumea acésta; ca sufletele lor să se mântuiască din muncile de veci. Și așa rugându-se sântul pentru norodul cel christianescú, iarăși aú luatú descoperire D-zească, dîcându-î : ca să nu se mai róge pentru norodul cel rău și îndărătnicú și neascultătorú și defăimătorú poruncilor legei cei D-zeesci, ci să trecă preste rîul Dunărei în pămêntul Ungro-Vlachiei, adică într'aceste cincî Județe ale Băniei Severinului, ce este dincóce de Oltú. Căci numai aceste cincî Județe. Banatul și Ardélul se numea pe acele vremi Ungro-Vlachia, și se stăpânea de Domni Români, cei bine credincioși și iubitori de Christos. Iară cele 12 Județe de dincolo de Oltú și cu Moldavia Goția Schitelor se numea, și se stăpânea tot de Domni Români, Dar varvari înkinători de idoli împreună cu toți Romani lui, și pentru că

erau supuși ei Schiților, adecă Tătarilor, de aceia se numește prin istoriile vekî Goția Schiților, pêne în Tătaria. Ci însă mai înainte pêne nu erà supuse cele 12 Județe cu Moldavia Schițelor adică Tătarilor, se stăpînea de doi Domni. De unul bine credinciosu și iubitoru de Christos, iară de altul, varvaru reu credinciosu, înkinătoru idolilor. Și sculându-se cu răsboi unul asupra altuia, pentru stăpînire și pentru credința, ce era împerekiată între dînșii, precum de acésta, pre largu arată istoria sântului marelui mucenicu Nichita Gotul, ce se pomenește în 15 zile, ale luni lui Septemvrie, carele erà din némul Domnilor celor bine credincioși. Ci Romaniî ceî bine credincioși, împreună cu Domnul lor cel dreptu credinciosu și iubitoru de Christos, ne mai putênd răbda muncirile și resbóele și izgonirile de la Domniî și boeriî ceî răi credincioși, cariî atuncea erau mulți fórte, căci una erau cu Tătariî, aú trecutú preste munții Carpați în Ardél și Banatú și în pământul Ungariei cu tóte familiile lorú și s'aú supusú Împêratului Romei; avênd sub stăpânirea lor, precum s'aú disú, Banatul Ardélului, Bania Severinului.

Iar sântul după cea mai sus disă descoperire D-de-escă, ca să trecă în pămêntul Ungro-Vlachiei, căci va prin trânsul și pre norodul pămêntului acestuia, al mai întări în drépta credința christienescă, prin începerea zidirilor sântelor mônastiri și bisericii cu sante jartfelnice, ce se vor face prin trênsul de bine credincioșii Domni și boeri, și de alți făcători de bine drepti credincioși, de a fi al doilea epochă, adică (viae) dupre cum scrie și la prodoslovia lunei lui

Noemvrie. Că trei epoche, adecă viacurî aŭ avutŭ țările acestea. Întâiŭ epocha, când s'aŭ luptatŭ cu rezbóele; al doilea epochă zidirea sântelor mônastirî; al treilea epochă talmăcirea cărților pre limba Românescă. Iară la epochul celŭ dintêiŭ din pricina rezbóelorŭ celor mari și dese, ce avea cei mai susŭ ȕiși varvari, Goșii și Schiții, adecă Tătarii, cu Impêrații Romani și cu Domniŭ cei dreptŭ credincioși christiani. Tóte sfintele jertfelnice cu bisericile, cu mônastirile, cu Mitropoliile, cu Episcopiile, cu totul tóte să stricase pêne în pământŭ, și nici o Biserică Chreștinescă cu sântŭ jertfelnicŭ nu mai era în pământurile acestea, adică, în Moldavia, în Valachia și dincóce de Oltŭ, întru aceste cincŭ Județe ale Bâniei Severinului. Și fórté se împușinase pământurile acestea de christiani, din pricina mai sus ȕișilorŭ varvari, înkinători de idoli, încă mai nainte pêne a nu se strica Rusia de Batic Impêratul Tătarilorŭ, care acestŭ Batic, mergênd cu oștirŭ mari în pământul Rușilor și prin slobodire D-ȕeescă, pre tótă Rusia o aŭ stricatŭ și o aŭ luatŭ sub stăpânire și robire, și mai pre tóte sântele bisericii creștinescŭ ale Rușilor le-aŭ stricatŭ, și pre mulți atuncea din christianiŭ Ruși, i-aŭ făcutŭ sântŭ Mucenicŭ acel becescŭ Batic. Precum scrie în istoria pătımireŭ sântilorŭ Mucenicŭ, Michail Domnul și Voevodul Kievului, și a lui Theodor boerului seŭ, cariŭ se prăznuescŭ și se cinstescŭ în luna lui Septemvrie în 20 de ȕile.

Iară după muncirea acestor sântŭ Mucenicŭ, nu după trecerea a multă vreme, iarăși Batic Impêratul Tătarilorŭ s'aŭ sculatŭ cu mari oștirŭ, însuși

el, și asupra Impărației Romei. Și mergându înțel asupra pământului Ungariei, s'aun împărțitū oștirile în totū pământul acela al Ungariei și al Banatului și al Ardélului, și lovindu-se cu oștirile lui Vladislav Craiul Ungariei și al Banatului și al Ardélului și al Băniei Severinului; saun omorîtū acel becesnicū Batic, Impăratul Tătarilor cu securea de însuși Vladislav Craiul Ungariei, adică al Românilor. Și atuncea aun scăpatū Rusia de sub stăpânirea Tătarilor. Asemenea și Moldavia și cele 12 județe ale Valachiei de dincóce de Oltū. Căci după omorîrea acelu Batic și Radu Negru V. V. fratele mai sus đisū Vladislav craiul, adică, Domnul Românilor din Ardél, din Bania Severinului, din Banatū, din Ungaria, aun eșitū cu oștiri din Ardél pre apa Oltului, și aun tăbărîtū pe riul Argeșului, unde mai în urmă aun aședatū aci scaunul șederei Domniei Sale. Și prin vitejia sa și a ostașilor sēi, ajutându-le prea milostivul D-đeū, aun gonitū pre toți Tătarii cu mai marii lor, dintr'acele 12 județe de preste Oltū.

Iară Români, lăcutorii de acolo, ce se numēū Goți, ce era pēne atuncea sub stăpânirea Tătarilor, măcar că erau unii din ei varvari și înkinători de idoli, precum s'aun đisū mai susū, dar fiindū tot o limbă cu Români ostași, cari eșise din Ardélū, toți s'aun supusū lui Radu Negru V. V. și priimindū drépta credință christianéscă, s'aun botezatū toți de la micū pēne la mare, prin sântul botezū celū pravoslavnicū. Și așa s'aun alcătuitū și s'aun făcutū Romani tot-una, dintr'aceste țeri, đise adică : cele douē-spre-đece județe de preste Oltū cu Bania Severinului și Ardé-

lul și Banatul, care acéastă alcătuire se adevereză și dintr'unu chrisov cu létul 3714 (7055—1547, a lui a doilea Mircea V. V. ce l'aú datú acesteí sânte mônăstirí, pentru întărireá tuturor moșiilor și altor milí, întru care chrisov mai jos scrie așa : „Pentru ca aceste tóte mai sus scrise sate și bálți și chotare și vămí, am vedútu și am cititú Domnia mea cártile celor diutêi bêtrâni întru fericire reposașilor párinți și strămoși D-niei mele, Domnií țerei româneșci și am adevéritú Domnia mea, cum cá sântú bătrâne și drepte moșii și bucăți ale sânteí mônăstirí, și de moștenire de la alcătuirea țerei româneșci.

Apoi tot atuncea puțin mai în urmă, după eșirea lui Radu V. V. Negru, aú eșitú și Dragoșú Voevod tot din Ardél la Moldavia, și tábărându la Suceva, aú aședatú scaunul domniei sale acolo. Și unindu-se amêndoi numiții Domni, și prin ajutorul prea milostivului D-șeu, aú gonitú desevêșitú pre Tătari. Și s'aú făcutú atuncea liniște mare despre Tătari în Valachia, în Moldavia, și în Rusia, după omorîrea mai sus șisú Becisnicului Batie, Impêratul Tátarilor.

Deci sântul după cea mai sus șisá descoperire dumneșeșca, într'acea vreme de liniște, aú trecutú dincóce preste rîul Dunărei, în pámêntul acesta alú Baniei Severinului, cu câți-va frați Ieromonachi și monachi, și s'aú sálășluitú aci aprópe de rîul Dunărei, împrotiva mai sus șisului locú alú Șaínei și umblându cu frații prin tótá pustietatea de aci, aú alesú locú de mônăstire pre rîul Vodiții micí de aci. Apoi sântul, puindu-și nádejdea mai întêi spre ajutorul lui D-șeu, apoi spre celú omenescú, aú luatú pre

căți-va din părinți cu sine, și aș mersu în Ardél la Domnul Vladislav V. V. ce i-se dice și Craiū al Ungariei, precum mai sus i s'aș disū.

Iară numitul Domnū, priimindū sfatul sântului după D-đeésca povățuire, aș înălțatū mōnăstire la rīul Vodiței de mai sus disū, și înđestrând'o cu tōte cele trebuinciōse, aș orīnduitū a fi kinovie de mulți părinți, cu vețuire de obștie. Și pentru facerea aceștii sante mōnăstiri Vodița, scrie acestū disū Domnū în chrisonul seū, ce'lū dā la acéstā santā mōnăstire asa dicēndū așa: „Fiind că Eū, carele întru Christos D-đeū, bine credinciosul Vladislav V.V. din mila lui D-đeū Domnū a tōtā Ungro-Vlachia, bine am voitū Domnia mea, după D-đeésca povățuire, a înnalța mōnăstire la Vodița, întru numelē marelui și purtătorului de D-đeū Antonie, ascultāndū prea cinstitul între Călugeri Nicodim, adică pre sântul, mai vartos de la domnia keltuélā, iar cu a lui Kir Nicodim și cu aș lui frați ostenélā, și dintr'acestū cuvētū și cu aș lui frați sādā adevēratā șciința, că aș mai avutū sântul mai nainte de facerea mōnăstiri Vodița, mōnăstire cu Monachī precum saș disū mai susū. Și tot într'acelū chrisov arată, că aș zugrăvit'o, și pre câtū l'aș ajunsū vremea, aș adăugatū o Evanghelie fericată cu argintū și poleitā cu aurū, o cadelnița de argintū, și sante vase de argint atāt și câte trebuescū bisericii, cât și sate, moșii prin prejur. Și Dunărea din partea Horevei pēnē în podul de sus, ce merge în Roșava. Și vinul tot de la Iuți și venitul domnescū de la opt vârșii cât și alte mile, așternuturi, postavuri pentru îmbrăcăminteă părinților, foī de brânză, cașcavale,

miere, ciară, grâu din satul Costinului la Topolniță câte kile va fi; și acestea în tot anul la prasnica sântului Antonie să se dea. Și iar dice întru acel chrisov, că cu stată au orânduită domnia lui, ca după mórtea lui Kir Nicodim, adică a sântului să nu fie volnică nici un Domn, nici Archiereu, adică Mitropolitul, séu Episcopul, nici altul nimene a pune starițu în locul aceluia, ci cum va dice și va orîndui Kir Nicodim, adică sântul, așa se ție călugării și înseși să-și puie starețu. Și pentru acestea tóte, ce s'au đisă, pre toți îi rógă numitul Domn Vladislav V. V. ca se nu strice nimica. Iar asupra celor, ce s'ar ispititi a strica cevași ori-ce din trânsele, pune blestem đicênd : că să-l bată D-đeū și Prea curata lui Maică și sântul marele purtătorul de D-đeū Antonie și aici și în viacul viitoră Amin.

Deci vețuindă sântul cu plăcerea D-đeéscă prin viețuire de obște în đisa sânta mônastire a sa Vodița, multă vreme împreună cu Părinții și frații întru Christos, cari se adunase mulți fórte, nu numai în mônastire, ci și prin pustietatea locului, din prejurul sântei mônastiri. Iară și prin descoperire D-đeéscă i s'a poruncit, ca se mérgă deci mai în lăuntru țerei aceștia a Ungro-Vlachiei, Băniei Severinului, și sa caute locul, carele se numește la Pișători, și găsindu-l să înalță și acolo sântu jertfelnică lui D-đeū, întru cinstea și pomenirea Adormirei Prea sântei Născetórei de D-đeū, pururea fecórei Mariei. Și lăcașu de mônastire pentru adunarea a multoră în Christosă frați Călugări, întru viețuire de obște, care sântu jertfelnică și lăcașu va să fie pêne la sfârșitul lumei. Căci a-

cesta, adică al Vodiței, după mutarea ta dintru această viață vremelnică, nu după trecerea a multă sumă de ani, prin slobozire Dumnezească, după judecățile, care însuși le șcie, va să vie într-o pustiire și rîsipire de tot. Și pentru această vestire a rîsipirei mînăstirei sale Vodița, multe zile prin postiri și privigheri de totă noaptea, și cu lacrimi prin plecări de genuchi la pămînt, a rugat Sântul pe D-zeu, de a nu slobozi a veni în risipire, ca să-i fie ostenelele lui și a fraților lui în dădar. Ci așa rugându-se, iarăși a luat Sântul descoperire D-zească, ca mai mult să nu se mai rîge pentru acesta; ci să plece, să caute locul, ce i s'a poruncit. Așa dar aducându-și Sântul aminte de cuvîntul Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Christos, ce dice prin sânta Evanghelia sa, că ceriul și pămîntul va trece, iară cuvintele mele nu vor trece, a lăsat această la pro-mia milostivirei lui D-zeu, că cum va voi, așa să fie; și a luat Sântul la sine pe cel mai întei din ucenicii sei, pe Ieromonachul Agaton, și pe taina i-a spus lui cele mai sus duse. Adică, că voiesce D-zeu de a mai înălța și alt Sântu jertfelnic cu mînăstire, iarăși cu viețuire de obște, la locul unde se numește la Pișători. Apoi după această învățându-l mult, cum să urmeze într-o toate trebuințele santei mînăstiri, și cum să fie cu frații, l'a lasat Diadochul în locul seu. Și puindu-și Sântul nădejdea spre ajutorul stăpânului Christos D-zeu, și la al Prea Curatei Maicii sale pururea Feciorei Mărire, Nascătorei de D-zeu și ne-spuid, altora din frați, a plecat din mînăstirea sa Vodița, căutându locul cel poruncit lui, adică la Pi-

șătorii. Prin pustietățile pământului acestuia al Băniei Severinului, prin feluri de locuri de văi și pustietăți, pêne ce au ajuns, unde da apa râului Motrului în apa râului Jiului, căci pre acele vremi foarte mari pustiată era în părțile acestea. Și străbătându aci totă pustietatea acelu loc și găsindu aci unu delu cu isvóre de apă vie, și socotindu sântul, că acela póte să fie locul, ce i-s'au disu prin descoperire, adecă la Pișătorii s'au sălășluitu aci, unde i s'au parutu a fi locul bunu de mânăstire. Apoi, prin nevoințele sale cele púnicești și prin multe ostenele sufletești și trupești, s'a apucatú a curăți locul de pădure și ași face mai înainte kilie pentru ședutu. Și ședându aci sântul în puțină vreme a pusú și vie, apoi când au începutú a se apuca, pentru a zidi și aci sântă mânăstire cu ograda, împrejur, iarăși i saú făcutú vestire prin descoperire D-deéscă, dicându-i: Nu aci este locul, ci la Pișătorii precum ț'am poruncitu întei. Și vrându sântul a lua șciința, în ce parte de locú sântú Pișătorile, i saú disú: Sė mérgă de aci pe apa Jiului în sus spre munte, cătră părțile despre miază-nópte, și va găsi locul cel poruncitu. Și așa sântul după acésta iarăși prin descoperire, lăsând locul e mai sus disú, au plecatú d'aci. Iară după plecarea sântului d'aci, trecându vremi și ani mulți la mijlocú, unu boiar dreptú credinciosú, și iubitorú de Christosú din némul Basarabirlor, carele au avutú acea moșie sub stăpinire, de la părinți și moși și strămoșii lui, înțelegênd de mai înainte petrecerea sântului la acel locú, au innălțatú mânăstire în numele sfintei Prea cuvióseii Paraschevei cei noue, care mânăstire mai în urmă Mathei V. V. Basarab stré-

nepotul mai sus ȕisului boerŭ, o aŭ înprenoitŭ, ŝi o aŭ mai îndeŝtrat' o cu moŝiŭ, precum încrisovul Domniei lui dela létul ~~30M~~ (7158—1650) scie: care mŭnăstire i se ȕice mŭnăstirea gurei Motrului. Apoi de aci plecândŭ sântul pe apa Jiului înc sus pe laturea despre apusŭ, străbătendŭ prin tŭte pustietăȕile ŝi văile, ŝi délurile, pêne ce aŭ ajunsŭ la o vale, cei ȕicu Aninŭsa, după moŝia Vălarii. ŝi găsind ŝi aci unŭ izvorŭ de apă vie înc faȕa délului ŝi locului frumosŭ, socotind că pŭte aci se va ȕice la Piŝătorŭ, s'aŭ aŝedatŭ aci. ŝi curęȕindŭ cât-va locŭ de pădure, unde i s'a părutŭ, că este bunŭ pentru a încălȕa sântŭ jertfelnicŭ lui D-ȕeŭ cu mŭnăstire după poruncă. ŝi când aŭ vrutŭ a se apuca ŝi acolo mai nainte a ŝi face kilie pentru ŝedutŭ, iarăŝi i s'aŭ făcutŭ vestire prin descoperire D-ȕeŝcă, ȕicendŭ: „Nu aci, ci la Piŝătorŭ, precum ŝi s'aŭ poruncitŭ înc tŭi. Decŭ, mergŭ de aici tot pe apa Jiului înc sus, pêne ce veŭ da de alt rŭu cu apă vie, ce i se ȕice Tisména. ŝi apucă pre acel rŭu înc sus, ŝi veŭ găsi locul cel poruncitŭ ŝie adecă la Piŝătorŭ. ŝi după acéŝtă iarăŝi descoperire, încr'atâtea ostenele ŝi trude, trupeŝci ŝi sufleteŝci fiindŭ sântul, ŝi mai mult fiind-că atuncea era plecatŭ cu vrŭsta spre bătrâneȕe, nici cum nu s'aŭ scărbitŭ de acéŝta înc sufletul seŭ, nici aŭ ȕisŭ înc mintea sa, că de ce nu i s'aŭ descoperitŭ din încăia ŝi-dată pe ce rŭu de apă este locul, ce-i se ȕice la Piŝătorŭ. Ci precum doreŝte cerbul de izvŭrele apelor, aŝa ŝi sântul cu bucurie din ciasul acela al descoperirei, lăŝandŭ locŭ de mai sus ȕis, aŭ plecatŭ de acolo. Care ŝi aci la acel locŭ, acum înc ȕilele nŭstre, s'aŭ

făcută skitulețu, pentru Părinții monachi, de unu protopopu, Constandin Negomirénu și de alții. Pentru căci au avut știința ei de la părinți și moși, și strămoșii lor, că au lăcuită sântul și acolo, precum s'au ȋis mai sus.

Apoi plecându sântul de acolo în sus pe Jiú, pêne au datú de rîul apei Tismenei, și apucându în sus pe rîul apei Tismenei, precum i s'au ȋis prin descoperire, au mersú pêne când s'au apropiatú de munți, și fiind sérá în ȋiua aceia când, s'au apropiatú de munți, au trasú sá gázduiascá la satul cel mai aprópe de munți, de pre lêngá apa rîului Tisménei, care satú se numea Groșani. Și tábărîndú la o casá de creștinú ca sá dórmná într'acea nópte și dupá ce au tábărîtú maișăȋendú sântul puținú, au venitú copilul acelu creștinú de omú, la carele era în gázdá, cu niște porcí ce-i repusése de vor 5—6 ȋile mai nainte de venirea sântului acolo. Și întrebândul părinții lui, unde i-au gásit? El au respunsú : pe valea Pișătorilor, în susú i-au gásitú. Așa dar, auȋindú sântul de Pișători, au cunoscutú, cá din pronia Prea Milostivului D-ȋeú au trasú de au tábărîtú la acea gázdá într'acea nópte, pentru ca sá auȋá de Pișători mai nainte de a întreba. Care pentru acésta sântul, în tótá nóptea aceia au datú slavá, laudá, și mulțumitá prea milostivului D-ȋeú întrú cámara inimii sale.

Iar adoua-ȋi au ȋiematú la sine pe copilú și întrebându-l, au ȋis cátrá dênsul : spune-mí, Fiule, departe este locul, unde se ȋice la Pișători? Si respunȋendú copilul împreună cu părinții lui, au ȋisú cátrá sântul : Cá pârîul acesta al Tismanei în sus merge pêne dá

în gura văii, și pe vale totu pe rîu în sus, ca unu ciasu și aci între munți, unde curge apă multă de sus de prin peșcerile munților și de prin găurele petrilor, de amêndoë laturile ale rîului acestuia al Tismenei, acolo să dice la Pișători.

Așa dar, auđind sântul acêsta, aũ rugatũ pre părinții copilului, de a trimite pre copilũ, cu dênsul, ca să-ı arate locul unde se dice la Pișători. Și slobođênd părinții pre copilũ aũ mersũ cu sântul și ı-aũ arătatũ locul, unde se dice la Pișători. Și vedênd sântul locul aũ cunoscutũ, că acela va să fie cu adevêratũ locul cel poruucitũ lui prin descoperire D-đeescă, și fôrte mult s'aũ bucuratũ cu dușul, dândũ slavă, laudă și mulțumită stăpânului Christos D-đeũ și prea curatei Maicii sale pururea Feciorei Mariei.

Apoi, străbătêndũ tótã pustietatea cea mai din lăuntru, și peșcerile locului acestuia cele de prin prejur, prin postũ și rugăciunĩ și privigheri multe ȓille, împreună cu copilul de mai sus ȓisũ. Apoi, după ce aũ sfârșitũ merindea de mîncare, și când flămânza copilul, și se supăra a mai umbla cu sântul prin pustii și cerca să se întóreă acasă către părinții sei, sântul prin santele sale rugăciunĩ cele ne-încetate cu mintea către prea milostivul D-đeũ, întărea pre copilũ cu chrana sa cea duhovnicescă, ȓicêndu-ı : Fiule ! Pune piciorul teũ preste piciorul meũ, și când pune copilul piciorul seũ preste piciorul sântului, ıi trecea de fôme și de dorul părinților, și așa aũ petrecutũ copilul multe ȓile nemâncatũ prin pustietate, cât aũ mai umblatũ cu sântul după ce aũ sfârșitũ merindea, ce luase pentru mîncare.

Apoi sântul, după ce aŭ străbătutŭ tŭtă pustietatea locului acestuia, de la Pișătorŭ, dupre cum i-se űicea atuncea și vedându-lŭ, că este frumosŭ și în-deletniciosŭ pentru mântuirea monachilor, acelor ce vor voi cu adevăratŭ mântuirea, fűrte mult s'aŭ bucuratŭ cu duchul, lăudându și slăvindŭ pre milostivul D-űeű și pre prea curata maűca lui, pururea feciűra Maria. După acęsta nu după multŭ ciasŭ, i-aŭ venitŭ gândŭ de îndoire, űicęndŭ întru sine : űre acesta să fie cu adevăratŭ locul de la Pișătorŭ, de carele mi s'aŭ poruncitŭ prin descoperire în multe rânduri, saŭ altul va fi ? Și așa sântul, socotindu-se și mirându-se întru sine ce se facă, îndată și iarășŭ, i s'aŭ făcutŭ descoperire D-űeęcă űicęndu-i : Că acesta este cu adevăratŭ locul de la Pișătorŭ. Ce însę acum degrabŭ să te întoreę la műnastirea ta Vodița, căci monachiŭ, frațiŭ și fiŭ tęi, sântŭ în mare scârbă și tânguire pentru lipsirea ta de acolo, neștiindŭ ce te-aŭ făcutŭ ; și mergęndŭ să le așeđŭ Egumenŭ desevșitŭ în locul tęu, și așeđęndu-l să'l înveęŭ cum să petręcă cu frațiŭ întru dragoste. Și iarășŭ degrabŭ să te întoreę la locul acesta, luândŭ cu tine din monachiŭ cei mai tinerŭ și mai osârdnicŭ cătrę ascultare pentru mântuire. Și viindŭ fără de zăbavă, să te apucŭ să cureęŭ locul și să'mŭ înalęŭ sântŭ jertfelnicŭ cu műnastire împrejur, întru cinstea și pomenirea Adormireŭ Maicii mele, precum ț'am poruncitŭ întęi.

Așa dar sântul după descoperirea acęsta, degrabă s'aŭ întorsŭ la műnastirea sa Vodița, precum i s'aŭ poruncitŭ, dândŭ mai întęi pre la tatăl copilului, ce ű-aŭ arătatŭ locul cel de aici, dela Pișătorŭ, pentru ca să ducę

copilul la părinții lui, căci nu voia copilul ase mai despărți de sântul, și pentru ca să întrebe și de drumul, care merge mai de-a dreptul pre supt munte, la Rușava, unde este aproape și mănăstirea Vodița. Și luându povățuire pe unde merge mai de-a dreptul a plecat și ajungându la mănăstirea sa, foarte mult s'a bucurat frații și părinții de venirea lui în mănăstire, cari viind, toți înaintea lui pentru blagoslovenie, plângându și cea: „Părinte, pentru ce ne-ai lăsat pre noi fiii tăi săraci de tine atâta vreme, ne spuindu-ne și noi pentru lipsirea ta de aici, unde vrei să te duci? Așa sântul mângâindu-i duhovnicește și blagoslovindu-i pre toți de la mare până la mic, a făcut sobor și le-a arătat, pentru ce a lipsit din mănăstire; pentru căci mai voiește D-zeu prin sine a mai rîdica și întru alt loc locaș D-deesc. Cu adunare de mulți monachi și cu sântu jertfelnic întru cinstea și pomenirea preacuratei pururea Feciorei Mariei Maicei D-zeului și Mântuitorului nostru Iisus Christos și învățându-i pre toți de obște, cum să petrecă în mănăstire sub ascultarea Egumenului, cu frica lui D-zeu întru toate poslușaniile santei mănăstiri, daca cu adevărat a venit la călugărie, pentru mântuirea sufletelor lor, și voiesc de a se mântui cu adevărat, și cu sfatul și alegerea și voința de obște a tot Soborul părinților și frați, adunați în Christos, le-a așezat Egumen tot pre mai sus pomenitul Ieromanach Agaton, pre carele în mănăstire învățându sântul mult, cum să petrecă cu frații, cu dragoste carte toți, întru toate de la mic până la mare de-o potrivă. Și așa pre toți învățându cele de folos pentru mântuirea sufletului, le-a cetit

tuturilor de obște moliftă de ertăciune, și dându la toți sărutare și blagoslovenie, aș luată cu sine părinți, leromanachi și monahi, din cei mai tineri, pe cari îi șcia sântul, că sunt mai osârdnicii spre ostenele pentru cele suflestești și trupești. Și viindă la locul acesta, ce atuncea se numea la Pișători, s'aș aședatū aici. Intei prin peșceri și prin colibi, ce și făcuse împrejurul locului acestuia. Iar Sântul s'aș suită în peșcera carea este d'asupra peșcerii ceii mari, din care izvorășce apă, care acum curge prin mânăstire. Și suindu-se la peșcera, aș găsitū întrânsa unū bălaurū (șarpe) fôrte mare, și cum aș vedutū pre sântul, aș șueratū tare și căscândū gura asupra sântului, vrëndū să-lū mușce, iar sântul făcëndū semnul santei crucei asupra lui cu crucea cea de plumbū ce o purta la gâtū, îndată și, aș fugitū șarpele din naintea sântului afară și șarindū din peșcera jos aș crăpatū și aș muritū. Și spre pomeniarea acei minuni cu rugăciunile sântului s'aș înkipuitū acel șarpe cu gura cascata în piatră, de asupra peșcerii, din care aș săritū jos, carea înkipuire stă și pêne în ziua de astă-đi. Iar după șarirea șarpeului din peșcera jos, aș șadutū sântul câte-va đile aci în peșcera, liniștindu-se prin postū și prin privigheri cu sânta rugăciune cea neîncetată cu mintea și cu inima sa. Apoi dându-se jos din peșcera, aș stătutū pre piatră, înaintea peșterii ceii mari, unde este acum sânta mânăstire zidită cu fața catră răsăritū și cu mânileridicate catră înălțime și mintea și okii sufletului catră D-đeu, rugându-se cu lacrămi, ca să-đ descopere, în carea parte de locū voiește despre Răsăritū, seđ despre Apusū de opște a-đ înălța sântul jartfelnicū cu mō-

năstire, precum i s'aŭ poruncitŭ. Şi aşa trei ȃile stândŭ în picioare ȃiva şi nóptea, neclătítŭ rugându-se. Iar a treia ȃi pre la miezul noptii s'aŭ pogorítŭ lumină preste sântul şi s'aŭ făcutŭ ca unŭ stâlpŭ de focŭ de la ceriŭ pêne la pământŭ, şi glasŭ din lumină, ȃicândŭ către sântul. „*Că aicea, unde stai, este locul cel poruncitŭ ȃie de mai nainte, ca să- 'mă înalți mie jertfelnicŭ întru cinstea şi pomenirea Adormirei Maicei mele, cu mânăstire de adunare de monachi, cu veţuire acelor, ce vor voi să se mântuiască. Şi darul meŭ şi mila mea şi a Maicei mele, prin rugăciunile tale nu va lipsi dintru acestŭ lăcaşŭ pêne în sfârşitŭ, şi iată că- ȃi dau ȃie putere preste tóte duchurile cele necurate, şi să tãmadueşci cu darul meŭ tóte bólele şi tóte neputinţele din ómeni, cari vor veni la tine, şi în lăcaşul teŭ acesta cu credinţã.* Dintr'acéstã lumină şi arătare D-ȃeéscã din ciasul acela al arătãrii s'aŭ îmbrăcatŭ Sântul cu putere D-ȃeéscã, şi aŭ luatŭ darul tãmaduirilor şi putere asupra duchurilorŭ celor ne-curate. Apoi după acéstã D-ȃeéscã arătare prin ale sale şi prin acelor în Christos fraţi şi ucenicŭ ai seŭ, ostenele şi trude, aŭ curăţítŭ locul de pădure, de lemne, de petre şi tãindŭ colţurile pietrilor, aŭ potrivitŭ locul, şi aŭ făcut aci mai întei o bisericã micã de lemnŭ, dintru unŭ Tisŭ mare, ce era atuncea aci, înainte peşcerii ceŭ mari, din carea izvoraşce apa ce curge acum prin mânăstire, cât şi din alte lemne, cât n'aŭ ajunsŭ, şi pe rădãcina aceluŭ Tisŭ aŭ făcut sântul prestolŭ; şi după acéstã aşãdându-se sântul împreună cu fraţii aci deseveşítŭ, vieţuia prin plăcere D-ȃeéscã, iar pentru darul tãmaduirilor a totŭ felul de bóle şi neputinţe şi al izgo-

nirii duchurilor celor rele, și necurate din ómenî, ce luase sântul dela D-șeú, aú străbătutú totú auzul prin tóte laturile acestuí sântú locú. Căci singure duchurile cele rele ce bântuia pe ómenî striga, că nu mai potú locui prin prejurul acesta, că-î arde focul Dumneșeirei al Prea Sântei Treimî, pentru rugăciunile Prea Curatei Feciórei Mariei Născătórei de D-șeú, și pentru ale réului bētrēnū *Nicodim*, ce acum de curēnd aú venitú la Pișători, de s'aú sălășluitú aci, împreună cu alții, ce se povățuescú de El réi, ca și el. Unde în acea pustie, la Pișători, a fostú locuința nóstră pēnē acum, iară acum, de când aú venitú acesta, numai putem locui.

Și așa pentru aceste strigări, ce făcēú dracii prin ómenî, toți cei bântuiți de duchurile necurate și de alte feluri de bóle, carií alergaú la sântul cu credința, să tāmăduiaú. Iar unií din cei-ce se tāmăduiaú, nu se mai întorcēú pe la casele lor, și pe la părinții lor, și rēmānēú la sântul de se făcea monachí.

Și strēbātēndú vestea pretutindinea pentru sântul, precum s'aú șis, s'aú făcutú multá sumá de părinți monachí și de frați în Christos, cât și copilul de mai sus șis, carele aú arátatú sântulú locul acesta, ce s'aú șis la Pișători, cum aú auđitú, că aú venitú iarășí sântul și s'aú așeđatú aici, de locú aú venitú și s'aú făcutú sântulú ucenicú. Mai de aprópe și ascultător și supus întrú tóte fiind, și prin dumneșescul dar aú învățatú Sânta Scriptură cea slovenéscá desēvēșitú, în puținá vreme, și s'aú făcutú báiatu monachú iscusitú și înbunētățitú întrú fapte duhovnicești, și darulú chirotoniei diaconiei s'aú învred-

nicitū. și cu sântul prin focū aū trecutū, precum cuvântul va arēta mai jos.

Așa dar vedēnd sântul, că s'aū făcutū adunare multă de monachiși de frați în Christos, pentru mântuire și că face trebuință de biserică mai mare și de mânăstire cu ogradă, pentru orânduiala monachicéscă, cu viețuire de obște, precum și la mai sus ȕisa întâia mânăstirea sa Vodița, aū făcutū soborū cu sfatū de obște cu cei întru Christos frați și fiī aī lui monachi, aū socotitū, că acestū ȕis lucru de mânăstire, nu se pôte a se sēvērși numai prin ostenéla și truda lor, fără ajutorul stăpânitorului țerei aceștia. Ci fiind-că mai sus ȕisul Domnū Vladislav V.V. Cti-torul ȕisei mânăstiri Vodița, puțin mai trăind după isprăvirea ȕisei mânăstiri, fiind fórte bătrânū s'aū pristăvitū cătră Domnul, și ne-avēndū fiī, ca după mórtea Domniei lui să rămāie Domnū în scaunul Domniei lui, aū rēmas Domnū și Clironomū în locul său fratele său, Radu V.V. ce i-se ȕicea Negru, carele era Domnū preste Oltū în cele 12 Județe numai.

Și atuncea, după ce aū luatū sub stăpânirea sa, numitul Radu Negru V.V. și aceste 5 Județe, ale Băniei Severinului, cu Ardélul și Banatul, și făcēndu-le tot o țară cu cele 12 Județe de preste Oltū, aū mersū sfântul cu câți-va părinți monachi aī seī la numitul Rădu Negru V.V. ce era cu Domnia la târgul Argeșului. Și precum reposatul întru fericire fratele său cel mai mare, Vladislav V.V., aū ascultatū pre sântul cu bucurie de aū înălțatū mânăstirea de la Vodița, așa și acestū prea bine-credincios

Domnă, Radu Negru V.V. aŭ ascultatŭ pre sântul, de aŭ trimis și aŭ înălțatŭ din temelie acéstă sântă mônastire Tisména. Dar fiind bêtrênŭ și scurtându-i-se viața, aŭ reposatŭ și aŭ rămasŭ mônastirea nesevârșită cu tóte lucrurile. Apoi, fiul seŭ. Dan V.V. aŭ săvârșit-o la létu , $\Sigma\omega\chi\lambda$ (6894-1386) Octobre în 3. după cum chrisovul seŭ ce'l dă sântei mônastiri pentru întărire, arată dîcînd așa. Pentru că Eŭ carele întru Christos D-đeŭ bine credincîosul Domn Iω. Dan V.V. din mila lui D-đeŭ, Domn a tótă țara Românescă, întru început de la D-đeŭ dăruindu-mi-se Domnia, am aflatŭ în pământul Domniei mele, la locul ce se numește Tisména, o mônastire cu tóte lucrurile nesevârșită, pre care răposatul întru fericire blagocestivul Radu V.V. Părintele Domniei mele, din temelie aŭ înălțat-o și scurtându-i-se viața, nu s'aŭ sevârșitŭ. Pre acésta bine am voitŭ domnia mea, precum și Domnia lui, și de acésta îndemnatu-m'am, a înoi dar pomenirea Părintelui Domniei mele, și drept sufletul meŭ cu chramul Prea Sântei Stăpînei nóstre Născétórei de D-đeŭ și pururea feciórei Mariei, a zidi și a întări cu tóte adăugirile și veniturile. Nu numai acestea, ci și câte aŭ înkinatŭ Părintele meŭ mônastirei, tóte a le întemeia și ale întări pentru mărirea Dumneđeului meŭ și întru lauda și cinstea Prea slăvitei stăpâniî mele, Prea curatei Născátórei de D-đeŭ; ca pre acésta s'o aflu întru viața Domniei mele, întărire și ajutátóre și întru înfricoșată ziua judecătîi vieții vecinice mijlocítóre.

După acésta întărește grîul din sudŭ-Jaleș în totŭ anul câte patru sute kile și lemnele de nucî tóte din Dubăcești, la rîul Jaleșului. Brînză și cașcavale,

miere și cêră, așternuturi pentru case, postavuri pentru îmbrăcăminte a părinților. Acestea cu sumă de număr se da în tot auul din curtea Domniei.

Apoi întărește câte aũ înkinatũ tată-seũ mônăstirei, moșii, sate, bălți, kiar și ale mônăstirei Vodiței cele mai sus arătate câte aũ înkinatũ unkiul seũ, Vladislav V.V.

După acêsta întărește, ca să fie călugerii înșiși stăpânitori într'amêndouë mônăstirile, și nici să se strice orânduiala lui *Nicodim* (adecă a sântului). Și că după mórtea povățuitorului lor, altul nimenea să nu se amestece, ei însuși călugerii pre care-lũ vor voi, pe acela să'l pue povățuitorũ, (adecă starețũ,) loru'si. Că precum saũ arătatũ mai sus, pentru mônăstirea Vodița ce cu blesteme mari și legături, întărește Domnul Vladislav etitorul, a nu se strica orânduiala și așăzémêntul sântului din mônăstire în véci; asemenea s'aũ așădatũ și pentru acêstã sântã mônăstire Tisména, a nu să strica cinul și orânduiala lui *Nicodim* (adecă a sântului,) în véci. Fericitul reposatul acesta Dan V.V. precum în chrisovul acesta a Domniei lui serie încã mai cu grósnice blestemuri și mai mari legături. Care aceste mili și așezémênturi ale acestor douë sante mônăstiri Vodița și Tisména și Marele Mircea V.V. fratele đisului Domn Dan V.V. fiul lui Rada V.V. Negru, nu numai că le întărește, ci și mai adaogã sate, moșii și altele, precum în chrisovul Domniei lui cu létul $\rho\sigma\omega\upsilon\epsilon$ (1387) Iunie 17 arată. Asemenea și fiii acestora, Dan V.V. sin Dan V.V. létul $\rho\sigma\upsilon\lambda\beta$ (1424) Augustũ 3 Vlad V.V. sin Mircea V.V. lét $\rho\sigma\upsilon\mu\zeta$ (1439) cât

și alți Domni în urmă, fiți, nepoți și strănepoți ai zișilor Domni. Nu numai că au întărit cele mai sus cu chrisóvele Domniilor, ce le-au datú la sântele mônăstiri acestea, ci au mai adăugatú și Domnia lor sate, moșii, bălți, vămii și alte mili și acareturi. Iar aceste sante mônăstiri s'au făcutú și cu ajutorul lui Cniaz Lazar, carele au fostú Impăratul Serbilorú de mai sus disú. Insa nu numai că au ajutatú cu dări de bani, ci și metóșe, adecă sate cu moșiile lorú în țera Sėrbescă, au înkinatú acestor sante mônăstiri, precum pre larg arată chrisovul lui Stefan Despotul, fiul numitului Cniaz Lazar, carele au fostú în urmă stăpânitorulú Serbilor la anii dela facere СВЯТА (1396) în care chrisovú scrie așa : „Cu mila a tot Puterniculú D-đeu, Eú Stefan cu credința blagocestivă, în cursul stăpínirii celor, ce au fostú mai nainte despoți cu multe păsuri, — au fostú împresurați de limbă, ómenii cei mici și cei mari împreună și mônăstirile și călugėrii cu toți dinpreună erau cuprinși în multe feluri de scărbe, precum eram și eú. Iar când bine au vrutú bunul D-đeu a mântui pre ómenii sėi, carele dintru strėmtorare la lărgime, și din neputința la putere, și din scărbă la veselie aduce, adus'au și pre mine după bunătatea sa, dintru nevolnicie la volnicie slobodă, și dintru mic la prea înălțatú scaunú. Atunci și eú volnicie am datú mônăstirilor și fieșce-căruia al sėu, ce s'au căđut să aibă. Intru carele si mônăstirile din țera Românescă, carele cu ajutorul fericitului părintelui meu s'au făcutú, chramul Născătórei de D-đeu la Tismėna, și al marelui Antonie la Vodița, metócele, care avea întru stăpínirea împėrației mele, asemenea ca

și altele într-o uitare și pustiire s'au făcut, pre carele bine vru Înălțimea mea, iarăși ale face pre séma mai sus numitelor mânăstiri“. Apoi dă volnicie, ca oricine din cei fugiți din pricina răsmiriților, și întorcându-se vor voi să locuiască în satele mânăstirești, să fie slobozi și nimenea din slujbași să nu-i opréscă, fără numai pre aceia, cari vor fi cu pricină făcători de rele, că acestora dicé, că nu li se dă voie, cât și altele mai dicé și întărește pentru satele mânăstirești. Iar mai pre urmă dicé așa : „tote acestea câte mai sus s'au disu, cu credința și porunca Impărăției mele, am întăritu să fie ne-skimbate și nemiscate într-o viața lui Kir Popa *Nicodim* (adecă sântul.) așa și după mórtea lui într-o toți anii vieții Impărăției mele. Iar după skimbarea Impărăției mele, după porunca lui D-đeú, pre carele Dumneđeú după buna vrere va alege a fi țitoru scaunului meu, rog, să păzescă acestea, ce mai sus s'au disu, ca și el păcatu să nu-și câștigue; și pomana noastră să nu o stingă, într-o acele mânăstiri în anul viacului. Care aceste ajutore și daruri de miluire, de moși și de altele, dupre cum se cuprindú în chrisóvele de mai sus arétate, ale bine-credincioșilor într-o fericire repositi Domni, și ale lui Stefan Despotul, ctitorii sântelor mânăstiri Vodița și Tisména, le întărește și Jicmond Impératul Romei, și Craiul Ungarescu, în chrisóvele séle, ce le-au datú acestor sante mânăstiri; unul la anii dela Christosú $\times \Delta \Psi \text{K}$ (1520), iară altul la anii $\times \Delta \Psi \text{K} . \text{O}$ (1529), într-o care chrisóve scie așa : „Jicmond cu mila lui D-đeú Impératul Romei și Craiul Ungariei și altor țeri Crai, pomenin-

du-le anume : Apoi dice : Acésta daŭ de șcire tuturor credincioșilor noștri, mai marilor Bisericii și stăpânitorilor, și Șpanilor și pârcașabilor și altor cinstiți ómeni, și a totŭ omul mare și mic, care țin de mine (și altele) și dice toți să cređă și să nu fie volnicŭ a sta înprotiva poruncii aceștia pentru mônăstirea Popei lui *Nicodim* dela Tisména (adecă sântul), unde se praznuésce Adormirea sântei fecioarei Mariei.

Iar în cel al doilea chrisovŭ dice : a nu sta înprotiva mônăstirilor Popi lui Agaton, a sântului Antonie la Vodița și a prea sântei Născătoare de D-đeŭ la Tisména“. Apoi mai dice : „și cu credința mea am priimit ori-ce aŭ fostŭ ale lorŭ mai nainte vreme, și acuma să fie ale lor tóte și slobode, tóte satele cu tóte chotarele și vama munșilorŭ jumătate ; de la Oltețŭ pêne la pórtă de Ferŭ și vârșile la Dunărea și virul totŭ dela iuți și skelea trecătoarea Dunărei la Bistrița, și satele din țera Sêrbiască, ce li-aŭ înkinatŭ Cniaz Lazar, părintele lui Stefan Despotul, tóte să fie ale lor slobode și vecinice de acum și pêne în vécŭ. Și nimenea să nu le stea lor înprotivă ori pentru ce lucru ; nici ómenilor lor, nici a mărfilor ; și ori-ce vor cumpêra și ce vor vinde, aŭ pre uscatŭ aŭ pre apă, și pre unde vor umbla ómeni lor cu marfa lor nici într'unŭ locŭ în țera mea vamă să nu dea, ci să umble slobodi“. Apoi iară dice : „Tóte să fie ale lor slobode, cum aŭ fost și mai înainte vreme, așa să fie pêne în vécŭ ; tóte ale mônăstirilor lui Popa *Nicodim*, adică sântul și a Popei lui Agaton, adică a Diadohului sântului și a călugêrilor lor, și în

urma lor, cariî vor fi lăcuiiori într'acele sante locuri, întru acea orânduială și întru Christos frați, cariî î-am luatū noi, ca să î hrănim și să î păzim pentru a lor slujbă și bună credință, bună legea lor să petrecă și legea lor să șî ție în Bisericile lor, și nimenea să nu fie volnicū a le sta împotivă, aū aî bântui pentru legea lor și altele". Iar la sfârșitū arată și unde s'aū datū chrisóvele. Cel d'întēi dice, că séū datū în mōnăstirea Tismēna, iar cel al doilea în Pojun. Care aceste întăriri ale lui Jiemoud Impēratū, întocmai le întăreșce și iarășî dela Hunada V.V. Ardélului în cartea sa la anii dela Christos $\Delta\upsilon\mu\alpha$ (1444). Inse aceste perilepse de chrisóve Domneșci și Impērateșci s'aū scris, pentru ca să se șcie în ce vreme și în ce zile de Domni și Impērați aū fostū sântul, și de care Domni s'aū înălțatū întâi din temelie aceste sante mōnăstiri. Al doilea ca să cunóscem și să ne minunăm de darul Prea milostivului D-deū, ce se revărsă prin sântul în inimile bine credincioșilor Domni și Impērați de atuncea, de le da rîvnă a asculta pre sântul pentru înălțarea și zidirea și înfrumusețarea sântelor mōnăstiri cu zugrăviturî și cu altele prin Biserici. Pentru miluirea cu moșii, și cu altele și pentru întărirea a buneî rēndueli a tagmei mōnăchiceșci, duple cum va așeză și va orēndui sântul și pentru credință și lege, precum s'aū disū mai sus, de a nu se stricā în veci. Și că într'o vreme ca aceia aū fostū aceste miluirî și întăriri de aședămānturî ale acestor sante mōnăstiri, când iară-și Impērațiî și Domniî cei pravoslavnicî începuse a fi impresurați de limbile cele păgāne, adecă de Agarenî, Turciî și de Tātari,

cu multe scârbe și mari nevoi și strâmtorări; precum de acésta se dá înțelegere, din perilepsu de chrisov de maî sus a lui Ștefan Despotul.

Deci, după cea de tot sevârșire și întemeiere întru tóte a acestor sânte mônăstiri Vodița și Tisména, străbătând vestea în tóte părțile în țera acésta și peste munți în Ardél, și într'alte părți și preste Dunărea în tótă țera Serbiei, și în alte părți pentru buna orînduială a tagmei monachiceșei, și a altor orândueli, plăcute auđului omenescú, la carele dorea mântuirea din totú sufletul, precum s'aú đis și maî sus, fórte mulți locuitori și călugeri cu viața înbunătățită s'aú adunatu întru amêndoé mônăstirile, cu care călugerii și frații în Christos locuind Sântul în Sânta mônăstire Tisména; iar în sânta mônăstire Vodița Ieromonachul Agaton, de maî sus đis. Și viețuindú sântu pre plăcere D-đeéscă, ca viețuire de obștie, kipú și pildă de fapte bune, într'amêndoé mônăstirile tuturor făcêndu-se, pre toți la calea mântuirii povêtuindú, i-aú îndreptatú. Și luândú sântul dela Dunneđu darú, de facere de minuni și putere asupra duchurilor celor necurate, precum s'aú đis maî sus, multe și nenumérate minuni aú făcutú, cât a trăitú în viața, izgonind dracií din ómeni și tãmaduindú totú feliliul de bóle și neputințe. Și đicú, că și în focú aú intratú și aú eșitú ne-vetãmatú, cât nici de chaínele lui nici de pèrul capului lui nu s'aú atins focul. Erã pentru intrarea în focú s edice așa, că străbătêndú auđul prin tóte părțile pentru darul lui D-đu al facerilor de minuni, ce se făcêu prin s-tul, aú mers auđul și vestirea pêně la Jicmond împè-

ratul Romei și Craiul Ungariei cel mai sus dis. Și
 că acestu împăratu, avându o feciôră o rudenie a sa
 de aprôpe, alții dicu că o fiică a lui, ce se bântuia
 de duchu necurată și multă vreme mai nainte prin
 doctori și prin altemeșteșuguri vrăjitoareșci keltuia a-
 vereea sa, și n'aũ pututu nimicũ de ase tãmedui, apoi a-
 ducându-și aminte de auđul și vestirea minunilor lui
 D-đeu, ce se făcea prin sântul, izgonirea duchurilor
 necurate din ómenĩ și tãmãduirea a totũ felul de
 bóle și neputințe, s'aũ aprins cu rãvnã, că nu numai
 cu auđul sã auđã, ci și cu okiĩ sã vađã, aũ trimis
 ómenĩ împãrãteșci, ca sã aducẽ pre sântul acolo la împã-
 rãție, unde era rudenia sa cea bolnavã, ca sã o tã-
 mãduiascã de duchul cel necuratũ, ce o bântuia, iarã
 sântul, fiind atuncea bolanvũ și nepututincios fórte
 pentru bêtrãnețe, n'aũ pututu merge pentru nepu-
 tința slãbiciunei bãtrãneșilor și a bólei, ce era atuncea
 bolnavũ, din iconomia lui D-đeu. Erã trimișiĩ întor-
 cẽndu-se deșertĩ la Impãratul și spuinduĩ de acẽstã,
 cã n'aũ pututu veni, nu s'aũ mãniatũ asupra sântului,
 ci mai cu rãvnã și cu durere aprinđẽndu-se, ca sã
 vađã pre sântul, n'aũ socotitu mãrimea împãrãtescã,
 și depãrtarea locului, și ostenéla drumului, ci luãndu-
 și pre rudenia sa cea bolnavã, aũ venitũ la sãnta
 mônãstire Tisména, împreunã și cu alții din cei mai
 credincioși ai lui, domni boieri, cãpitani, și câți-va
 ostași. Iarã precum cã aũ fostũ adevãratã venirea
 în mônãstire a numitului împãratũ Jicmond, se dã a-
 devãratã încredințare din đicerea de mai sus a pe-
 rilipsului chrisovului seũ, cã s'aũ datũ în Tisména
 ne dẽnd de știre sântului, pentru venirea lui la mō-

năstire, și cum s'aũ apropiatũ, și aũ datũ de apa rîului Tismeniĩ, și aũ începutũ a intra pe valea santei mōnăstiri, îndată și duchul cel necuratũ din rudenia împēratului aũ începutũ a striga, cã nu pōte de a mai merge de aici înainte, cãci il arde focul D-đeirei al darului sântului duchũ, ce locuește în rēul bētrēnũ *Nicodim* de la Pișatori. Și așa strigandũ duchul celũ necuratũ și scrișuindũ cu dinții, facendũ spume și scuturandũ'o, o aũ trântitũ jos, și lasandũ'o ca pre o mōrtã aũ eșitũ dintr'ansa, pre care toți cei-ce era împreunã cu ea, o socotia cã a muritũ, ci nu dupã multũ ceas s'aũ sculatũ sãnetōsã, mulțemindũ și slãvindũ pre Iisus Christos, D-đeul cel adevēratũ, și pre prea curata lui Maicã, pururea feciōrei Maria, și pre bētrēnul *Nicodim*, ce prin rugãciunile lui đice, cã s'a mântuit de duchul cel ne-curatũ. Și vedēnd Impēratul și cei împreunã cu el acēstã înfricoșatã și mare minune, pre toți i-aũ cuprins fricã și spaĩmã, și mirãndu-se, đicea cu unũ glas toți, cum dracul, cãtũ s'aũ apropiatũ de locașul aceluĩ omũ *Nicodim*, pre carele l'aũ numitũ rēũ bētrēnũ, n'aũ pututũ merge mai mult, nici a mai lōcui în feciōrã, darã cãnd ar fi fostũ de fațã acel omũ, ce ar fi fostũ. Și așa înspãimēntați pentru minune, și cu bucurie pentru tãmãduirea feciōrei, aũ mers în mōnăstire, darã sântul mai 'nainte cunoscēndũ cu duchul tãmãduirea și izgonirea duchului cel necuratũ din feciōra, și venirea împēratului în mōnăstire, aũ poruncitũ preuților și diaconilor de s'aũ îmbrãcatũ în santele o-dãjdiĩ, asemine și sântul îmbrãcãndu-se, aũ luatũ sãnta Evangelie, iar preuții sãnte cruci, și diaconiĩ,

luminii aprinse, și cădelniții cu tămâie în mâini, și făcându litie, cu toți părinții și frații Ieremonachi, și monachi, au eșit înaintea împăratului, de l'au întâmpinat și l'au priimit în sânta mânăstire, cu mare cinste. Dar împăratul mai nainte pene a nu intra în mânăstire, dedese poruncă la toți ai săi, ca niminea să nu scó'ă grai din gură în mânăstire, pentru tămăduirea feciórei de Duchul cel necurat. Deci au disu Sântul către Impăratul, mai la urmă, după alte multe cuvinte duhovnicești de mântuire : Să trăești întru mulți ani împărate, și te bucură, dându slavă și mulțămită pre Milostivului D-șeu, cel a totu puternic, și crede din totu sufletul către Mântuitorul nostru Iisus Christos, fiul lui Dumnezeu cel adevărat, și pre-curatei Născetőrei de Dumnezeu, pururea feciórei Mariei Maicei sële, stăpēna noastră cea pre milostivă, carea au tămăduit și-au izgonit pre dracul din fecióra rudenia ta. Și aușind împăratul pre Sântul mai nainte spuindu'i tămăduirea rudeniei sële, s'au mirat întru sine, dicēndu către ai săi, cum, nefiind de față și ne-spuindu-i niminea, șcie acesta cele, ce s'au făcutu noe pre cale ? Apoi ședēnd Impăratul în mânăstire câte-va zile, și vedēndu tămăduirile bolnavilor, ce cu darul lui D-șeu să făcea prin Sântul, au voit să cerce pre Sântul, să vadă, pôte face și alte feliuri de faceri de minuni, s'au numai tămăduirile bólelor și izgonirea duchurilor pôte, care pentru întēia cercare se dice așa, că aducēndu Impăratului atuncea aice în mânăstire óre-și-cine, nișee purecluși mici, ne fiind față Sântul, i-au dat la bucătarul său să i gătēșcă, și să i pue acoperiți pe

masă, și fiind atuncea și Sântul cu Impăratul la
 masă, a dis Impăratul către Sântul, blagoslovește
 părinte aceste bucate de pește pestrăv. Era Sântul
 cunoscându cu duchul, că nu este pește, ci carne,
 adică porcei gătiți, a dis către Impăratul, să tră-
 ești Impărate la mulți ani, eu cunosc, că nu este
 pește, ci după cuvântul Impărăției tale, făcăsă pește,
 precum ai dis, și blagoslovind Sântul, făcând sem-
 nul santei cruci de asupra acelor bucate, o minune!
 cându le-a descoperit în toate s'a aflatu pește
 pestrăv, iar nu porcei, precum se pusesă în tipsii. Și
 vedând Impăratul și toți, ce era împreună cu dînsul
 o minune ca aceia, mirându-se sta înspăimântați.
 Iară sântul, după acésta a făcutu cuvântu către Im-
 păratul și către cei împreună cu dînsul, pentru
 sânta și drépta credința a Christianilor celor dreptu
 credincioși, și pentru darul facerilor de minuni, ce
 se dá dela D-đeu tuturor christianilor, celor dreptu
 credincioși, ce se tem de D-đeu, și 'lă iubescă din
 totu sufletul, și pădescă poruncile lui. Atuncea Im-
 părarul a dis către sântul așa, eu părinte am auzit, că
 scrie prin scripturile vóstre, că mulți cu acea
 credința, precum înveți tu, a intrat prin foc și
 nu i-a vătămatu nimic, cât nici de chaine, nici
 de pěrul lor nu s'a atinsu focul, aceiași voiescă eu,
 ca să faci și tu așa, de a trece prin foc. De nu te
 va vėtēma nici pre tine focul, precum pre accia, apoi
 și eu voi crede, precum și voi credeți, și voi primi
 drépta credința, și orī-ce 'mī vei dice pentru credința
 te voi asculta, și toate le voi face. Iar neputendă a
 face acésta, urgie și pedepsă mare va fi asupra ta,

și asupra tuturor celor ce locuiesc în mănăstirile tale, vrându Impăratul cu această a doua oră ispitire și a înfricoșă pe sântul. Iar sântul de această netemându-se, aș dis către Impăratul, ca să ȳ dea sorocū pēnē adoua-đi, și dându-i-se aș petrecutū întru acea đi și nopte în postū, în privighere, și în rugăciune către D-đeu și către prea curata lui Maică, iar adoua-đi sântul puindū nēdejdea spre ajutorul darului face-rilor de minuni al prea Milostivului D-đeu, aș poruncitū, să facē focū mare, în mijlocul mănăstirei înaintea santei biserici, și făcēndu-se focul aș intratū sântul în Biserică în sântul altariū, și s'aș înbrăcatū în santele veștininte cele preoteșci, asemenea aș poruncitū Ierodiaconului ucenicului sēu să se înbrace în cele diaconeșci și să ia cădelnița cu tămâe, și crucea în mână. Luând sântul sânta Evangelie și crucea în mână. Si mergēndū unde era focul făcutū fōrte mare, aș poruncitū diaconului să cădēscā focul de trei-orī, înprejur și căduidul aș dis către sântul. Blagosloveșce stēpâne. Iar sântul blagoslovind, și însemnāndū cruce de trei orī, asupra focului cu sânta cruce, și însemnāndu-se și pre sine cu semnul santei cruci, aș poruncitū și diaconului să vie după sine. Și o minune! focul cel atāta de mare era asemenea celui din câmpul Deirea dela Vavilon. Cum sântul cu piciorul în focū aș pașitū, vāpaia focului în doē s'aș desfăcutū, cale sântului făcēnd, și când în mijlocul vāpăii era, mai multū de cât, unū sfertū de cēsū ședea. Și așa împreună cu diaconul sēu, în numele prea santei Treimi, în trei rânduri întrând și eșind, aș rēmas nevētāmatū, încă nici de chaine,

nici de p̄erul capului lor nu s'aũ atins focul, care
 pre toți cei-ce de departe privea, îi dogorea și i
 ardea. Atuncea Imp̄eratul și cu toți ai lui, ce era îm-
 preună cu el, ved̄end ac̄estã mare și înfricoșatã mi-
 nune, ce s'aũ făcutũ prin s̄antul cu puterea lui D-đeu,
 cu darul s̄antului Duchũ, aũ cãzutũ la piciórele
 S̄antului, cer̄end ertãciune. Iar s̄antul cu duchul blãn-
 dețelor ertãndu'i și blagoslovindu'i mult i-aũ inv̄e-
 țatũ, pentru a numã ișpiti puterea lui D-đeu și darul
 s̄antului Duchũ al facerilor de minuni, care se face
 prin ómenii cei dreptũ credincioși, precum i s'aũ mã
 đis, pentru ca sã nu le vie asupra, prin slobođirea
 D-đeiascã, vre o pedepsã de duchurĩ necurate, mã
 rea, de cãt la fecióra cea tãmãduitã, care s'aũ đis mã
 sus. Iarã imp̄eratul și cei împreună cu d̄ensul, inspãi-
 m̄entãndu-se și înfricoșindu-se pentru ac̄esta fórte, și
 umilindu-se de inv̄ețeturile S̄antului cele duchovni-
 ceșci, aũ primitũ s̄anta și dr̄epta credința, și prin pune-
 rea mânilor S̄antului, imp̄eratul și toți cei împreună
 cu el, ai lui miniștri și cei-lalți s̄antului botezũ desã-
 v̄erșitũ seũ invrednicitũ, și đicũ unũ cã Imp̄eratulũ
 la s̄antul botezũ numele Matei i seũ pus; cu tóte cã
 în chrisóvole lui cele de la s̄anta m̄onãstire, pentru în-
 țãrirea moșielor, și a satelor și a altor dreptãți, pen-
 tru credința, și așezãm̄enturĩ de ale s̄antei m̄onãstiri,
 Jigmond se numeșce, precum seũ đis mã sus. Iar
 care, chrisovũ ce serie, cã seũ datũ în Tism̄ena, se în-
 țelege, cã dupã facerile de minuni ale s̄antului, și
 dupã ce aũ primitũ Imp̄eratul s̄antul botezũ, l'aũ
 datũ s̄antei m̄onãstiri. Iar într'alte istorii ale serierii
 anilor Imp̄eraților Romei, Sigizmond îi đice. Dar

într'un sicriași de argintă, în carele ieste sântul degetă al sântului, împreună cu alte sante părțicele de sante Môte, ce s'aũ scris mai sus, în care sicriași, ieste scris kipul sântului în argintă, cu tôte minunile séle, dela naștere pêne la pristăvire. Adecă Nașterea sântului, sântul boteză, primirea cinului călugăriei, primirea chirotoniei diaconiei, și a preoției, șederea cu Impēratul la masă, trecerea prin focă, pristăvirea, adecă îngroparea în mormētă. Iar la capul Impēratului, unde șede cu sântul la masă, ieste scris Mateiași Impēratul, și acestă sicriași ieste făcută cu keltuiala lui *Nicodim* Ierodiaconul, la anii de la facere *Σρ.ο. (1601). Să găseșce scris în condica mōnăstirei Coziei ună chrisovă, cel dă acești mōnăstiri un Mateiași, Craiul Ungariei dela Buda la anii dela Christos ,ΑΥΘΓ, (1473), care se vede, că a fostă cu mulți anii mai în urma Sântului acēsta. Iar sântul după ducerea Impēratului din mōnăstire, și alte multe ne numērate miunii aũ mai făcută, cât aũ mai trăită în viață, cu puterea lui Christos D-deă. Și fiind atuncea fōrte bētrână, precum s'aũ đis și mai sus, aũ voită, ca cea-laltă rēmășiță a vieții séle să o petrécē în linișce, și mai cu plăcere D-deiască, aũ trimis de aũ kiemată pre Ieromonachul Agaton, ce era orēnduită purtătoră de grijă în locul sēu, la mōnăstirea Vodiții, și i-aũ încredințată și sânta mōnăstirea acēsta Tismēna, de a fi în locul sēu următoră, și purtătoră de grijă, adecă Egumen preste amēndoe santele mōnăstiri, Vodița și Tismēna. (Și acēstă diadochie a parintelui Agaton, se adevereză ântēiă dintr'o carte fere leat a lui Mărelui Mircea Voevod, feciorul

Radului Voevod Negru, în care carte scrie cătră toți locuitorii moșielor, acestor doē sânte mōnastiri, ce era dați spre poșlușanie, dicēndu-le așa, și precum ați avutū întru cinste pre popa Nicodim, adecă pre sântul asemenea să cinstiți, și să ascultați pre popa Kir Agaton, cât ca pre fața mea așijderea, și toți frații, adecă Părinții călugări din mōnăstire. Într'altū kipū să nu cutezați a face, după porunca Domniei mele. Și multū învેtându-lū pentru cele duhovnicești, orândueli ale sântelor mōnastiri și cum să se pōrte cu părinții, și cu frații întru dragoste cu toții, dela micū până la mare, și cum să primiască pre cei călători, și pre cei bolnavi să'i caute, s'aū suitū în peștera cea mai de sus disă, în care aū găsitū șarpele, care este deasupra de mōnăstire în pétră, care peșteră o avea gătită de mai nainte, de când venise aice pentru trebuința liniștirii sale, precum se vede până astăzi cu zidire în fața, căci adeseori și mai nainte se suia și se liniștea într'însa, și suindu-se s'aū datū pre sine spre linișce desăvârșită, petrecēndū numai cu unul D-đeū prin postū și privegheri de tōtă nóptea, și în rugăciuni prin plecări de genuki, și vērsări de lacrimi necontenite, cătră prea milostivul Mântuitorul nostru Iisus Christos, pentru mântuirea sa și a tuturor dreptū credincioșilor christiani, și numai din Sâmbătă în Sâmbătă érá spre Duminecă și la praznice împērăteșci, se pōgora de era nóptea cu părinții la utrenie, și la privegheri de tōtă nóptes, și a doa-đi la slujba sântei, și D-đeșcei liturgii, slujea cu părinții soborū de se împertășa, cu prea santele și de viață făcētoře taïne

ale Mântuitorului nostru Iisus Christos și după sê-
vêrșirea sântei D-đeșcei liturgii, pre mulți din cei
bolnavi și neputincioși, și pre cei munciți de duchuri
necurate, ce să afla veniți în sfânta mônăstire, cu
credința pentru tămăduire prin punerea mâmelor,
și prin sântele sêle rugăciuni îi tămăduia, iar alții,
ce venea mai cu credință, și cu fierbinte dragoste
către sântul, numai cât se atingeau de îmbracă-
mintele cele preoțești, când sluja Sântul și era cu
sântele daruri, la sânta și D-đeșca liturgie la văcho-
dul cel mare, se tămăduia de bólele și neputințele
lor, iar după tămăduirea bolnavilor, intra Sântul cu
adunarea părinților la masa cea de obște de mân-
ca puțin din tóte, ce se găsea puse pe masă, întru
slava lui D-đeș și Mântuitorului nostru Iisus Christos,
și a prea sântei stăpânei nóstre născătorei de D-đeș
pururea feciórei Mariei Maicei sêle, și după scularea
dela masă, lua puțină pâine și apă, și de grab se
suia la peșteră, și așa într'acestú feliú de liniștită
viață, au petrecutú ea la patru cincî ani mai bine.
Apoi din descoperire D-đeșcă, cunoscêndú sântul
mai înainte, că i-s'au apropiatú sânta și fericita mu-
tarea sa cătră Domnul, și aprópe fiind sântul și
D-đeșcul praznicú' al nașterii Domnului și mântu-
itorului nostru Iisus Christos, s'au pogorátú din peș-
ceră în mônăstire și au petrecutú în postú în privi-
ghere, în rugăciune, în tótă nóptea aceia a privi-
gherii praznicului. Cu adunarea a tot soborul părin-
ților în biserică, cât și la sânta și D-đeșca liturgie
slujind cu soború s'au împărtășitú cu sântul trupú, și
sânge al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus

Christos. Iar după săvârșirea sânteii și D-țeeșci liturghii, aũ mersũ la masa de obște cu tótã adunarea pãrinților și a fraților din mônastire și acelor, ce se sichãstrea la liniște în pustietate, fiind cã așa era obiceiul, precum și pãnã astãđi vinũ cei de pre la skituri, duminicile, și la praznicile cele mari împãrãteșci, și gustând fôrte puțin din cele, ce se afla la masã bucate, iar sculãnduse dela masã, a fãcutũ cuvẽntũ pentru mântuire, învẽțãndũ pre toți de obște cu cuvinte duchovniceșci, cum se viețuiascã în mônãstire pẽnẽ în sfârșitul vieții, întru unire și dragoste unul cu altul, în smerenie duchovnicescã, în supunere și în ascultare, pẽnẽ la mórte ascultãnd pre mai marele lor, ca pre însuși Christos D-țeũ ; și nicũ al sãu sã voescã a fi, și tóte de obște, la toți sã fie, pẽnẽ la acũ, și la ațã, și mai vẽrtos sã urmeze toți așezemẽntuluĩ, ce l'aũ lãsatũ prin scrisũ a se ține nestrãmutatũ, dacã cu adevãratũ voiescũ a se mântui de vrãjmașul dracul, și dupã sfârșitũ a dobãndi viața de veci. Care acest aședãmẽntũ al sãntuluĩ, ce l'aũ fãcutũ și lãsatũ în scris mônãstirilor sale, Vodița și Tișmãna, se adiverãzã mai întẽi din Chrisóvele ctitoriceșci, precum s'aũ đis mai sus, adecã nicĩ sã se strice cinul și orãnduãla lui Nicodim, adecã a Sãntuluĩ, și porunca Domniei mlee adecã a D-lor, care aũ întãritũ aședãmẽntul sãntuluĩ. Iar mai pre urmã se adiverãzã mai pre largũ din carțile Patriercheșci, ce șãũ fãcutũ, cu mari legãturi și afurisanie, din porunca Domnilor strãnepoți ai Domnilor ctitori de mai sus điși și de Mitropoliții țerei. Dupã ce s'aũ repusũ dela mônãstire cartea

cu aşezământul sântului. Ci după acéstă învăţatură le-aŭ arătatŭ, că i-s'aŭ apropiatŭ sântul şi fericitul sfârşitŭ al vieţii lui ceŭ trecătoare din mórte la viaţa, care viaţa din pruncie pêne acum o a doritŭ, precum cerbul cel în setalŭ de izvórele apelor, aşa şi sântul pêne la sevêrşitŭ. Apoi mergênd în kilia sa de mai nainte egumenéscă, şi pe toţi la sine kiemându-ŭ de rândŭ, câte pre unul, tuturor le-aŭ datŭ părintésca blagoslovenie, şi sărutarea cea mai de pre urmă şi întru aceéşi războlindu-se óreşi-ce de bólă, după firésca datorie, a doa-đi în 26 de zile ale luniŭ lui Decembrie prin neîncetatele séle rugăciuni ş'aŭ datŭ sântul séŭ sufletŭ, în prea sante mâinele prea dori-tului séŭ stăpânŭ, Domnuluişi Mântuitorului nostru Iisus Christos, pre carele din pruncie dintru începutul vârstei séle ceŭ tinere pêne la sevêrşitul vieţii din tot sufletul l'aŭ iubitŭ.

Iar după sânta sa mutare din viaţa acéstă vremelnică către viaţa cea vecinică din ceriuri, s'aŭ umplutŭ sântitele séle móşce de bună miriazmă, carea umplea văzduhul şi faţa de strălucire Dumneđeéscă din darul prea Sântului Duchŭ ce era în sine. Apoi gătindu-să de fraţiŭ Ieromonachŭ după orînduiala mortului a tagmeŭ călugereşci, s'aŭ pusŭ pe năsălie şi ducêndu-le în Biserica cea mare, l'aŭ pusŭ în lăuntru în mijlocul santeŭ Biserici, şi aŭ stătatŭ pêne ce aŭ făcutŭ şcire şi la cee-laltă a sa sântă mônăstire Vodiţa. Şi după ce toţi fraţiŭ şi dumneđeescŭi călugeri, ceŭ din santele lui aceste đise mônăstiri, Tisména şi Vodiţa şi ceŭ din prin pustietăţi, s'aŭ adunatŭ şi de sărutarea cea mai de pre urmă prin atingerea buze-

loru' séle, depre cinstitele și sfințite móște, toți séu învrednicitú. Atuncea prin cântări și laude și cetiri D-đeșci, precum la călugeri este orînduitú, cu mare cinste, prin tînguire și plângere duhovnicéscă, s'aú îngropatú prea cinstitele și sântitele lui móșce în anvonul Bisericii ceí mari, dea-drépta parte în morméntul, ce singurú mai nainte și lú gătise în sânta și D-đeésca mônăstire a sa Tisména, unde și soborul și práznuirea sa, în totú anul i-se făcea; și morméntul séu stă întru pomenire pêne în ziua de astă-đi, cu candila aprinsă neadormită, din care morméntú după ce D-đeú i-aú proslăvitú santele séle móșce, și după sfârșitú cu neputrejune și cu miriazmă D-đeésca de bunú mirosú și cu darú de izvorîre de mirú și de faceri de minni.

Scóse dar aú fostú santele séle móșce din mormántú, și în sicriú s'aú pusú și în sânta Biserica cea mare, cu mare cinste s'aú așezatú, ca și santele móșce ale sântului Grigorie Decapolitul, precum suntú acum în sânta mônăstire Bistrița.

Érá după trecerea a mulți ani, unú Domnú al țerei aceștia înțelegênd de multele faceri de minuni ale sântelor móșce ale sântului Nicodim, aú vrutú să le rădice din sânta mônăstire Tisména, și să le ducă în orașul Bucureșci, ca să fie acolo stătátore. Și nefind voia sântului să se înstreineze santele séle móșce din sântul séu lăcașú, cu minune aú făcutú de s'aú părăsitú Domnul acela de acelú sfatú și lucru neplăcutú sfântului. Ci însă đicú unií că, acel Domnú ce voia, ca să ridice santele móșce ale sântului ar fi fostú Basarab V.V. cel ténérú otú liatú ,СѦУІІА (1473),

carele a fostu fiiu lui Basarab V.V. cel întâi otu liatul СЦНА (1443) din carele s'aũ trasu nemulu Domnilor Basarabi. Și acestu Domn întâiul Basarab, aũ fostu fiul lui a 2-lea Dan V.V. la liatul СЦАБ (1424), carele aũ fostu fiiu întâiulu Dan V.V. liatul СВЧЛ (1386), ce aũ fostu fiiu lui Radu V.V. Negru și dicu, că acel Basarab V.V. ce-lu tēneru aũ începutu cu Domnia întâi în Bucureșci și aũ făcutu cetatea Bucureșcilor, adecă curtea Domnescă cea veke, și pentru că i s'aũ ȃis curȃi ceĩ vekĩ din vekime cetate, acēsta se adevereză din Chrisovul ȃisuluĩ Domnũ Basarabũ cel tēnerũ, cācĩ scrie, cā s'aũ datũ mōnăstirei Tismēna cetatea București. Și cā acestu Domn Basarabũ după ce aũ făcutu cetatea Bucureștilor, adicā Curtea-Veke și Biserica Domnescă dintr'ēnsa, auȃindũ de multe facerile de minuni, ce sã făcea de D-ȃeescul darũ prin sântitele mōșce ale sântuluĩ, pentru acēsta voia sã le radice, și sã le aducã în București, și sã le așede în Biserica sa cea Domnescă cea din cetate, de a fi spre paza și ajutoriul cetății, și spre ajutoriul și tãmăduirea a totũ felul de bóle si neputinȃe a orășanilor, precum și strămoșul sēũ, Radu Negru Voevod aũ adus sântele mōșce ale santei Filoftea, de le-aũ așezatũ în Biserica sa cea domnescă din orașul Argeșuluĩ, care staũ și acum pēnē astăȃi. Decĩ după ce cu minune aũ făcutu sântul de s'aũ părăsitũ acel Domnũ, de acel sfatũ și ne plăcutũ sântuluĩ, de a rădica și a înstreina sântitele lui mōșce din sântul sēũ locașũ, precum s'aũ ȃis mai sus, după aceia îndatã s'aũ arătatũ în vedenie unuia din cãlugēri din pã-

rinții mânăstirei poruncindu'î, să spue Egumenului să'î ascundă móscele séle, și numai unŭ degetŭ să iea dela mâna sa să'l opréscă pentru evlavia lăcuiitorilor. Intr'acestŭ kipŭ s'aŭ arătatŭ sântul Nicodim și Egumenului, asemenea poruncindu'î, precum și frațele îi spusese, să facă și așa încredințendu-se Egu-
menul, aŭ luatŭ unŭ degetŭ dela mâna sântului cea dréptă adică degetul cel arătător cel de lêngă de-
getul cel mare și mirŭ dela sântele séle mósce, care degetŭ și sântul mirŭ într'unŭ clondir de cositorŭ, împreună și o cruce mare de plumbŭ, ce o purta sântul la grumazî și sfita, ce se đice, că aŭ fostŭ sântul îmbrăcatŭ cu ea, când aŭ trecutŭ prin focŭ, și sânta Evangelie cea scrisă de sântul sloveneșce fórte fru-
mos cu slove mari și începuturile cu slove și mai mari cu aur, pe piele subțire mevrană albă, iar la sfîrșitul sântei Evangeliî scrie aceste cuvinte. СІІЕ СТОЕ ЕУЛІЕ НАПИСАНА ПОПЪ ИКОМЪ НА ОУГРЬСЦѢ И ЗЕМЛИ ВЪ ЛѢТО ШЕСТЬ ТОГОВА ГОНЕНІА Ѡ НАЧАЛА ЖЕ БЫТІА ЧИСЛИМО, С И ДѢБЕ СЪТНО И ГІ =
Acéstă sântă Evangelie a scris'o popa Nicodim în pământul Ungariei, în anul al șéselea al alungărei lui iar dela începutul lunei se socotesce 6913 (1405). Și o cârjă de lemnŭ îmbrăcată cu osŭ albŭ, și scrisă cu câte-va slove greceșci pe osŭ veke fórte, și se đice, că aŭ fostŭ a sântului, dăruiată de Patriarchul Tarigradului, împreună cu trei sante părticele de sante mósce, precum s'aŭ đis mai sus. Se află în sânta mânăstire Tisména pêne în điuva de astăđi odóre duhovniceșci, cinstite și de multŭ prețŭ, însă din sântul mirŭ nu aŭ fostŭ slobodŭ nimunuî a lua măcar cât de puțin,

töre numai vasul al sëruta, și a se umplea de bună și nespusă mirézmă D-deéscă; care acestu sântu miru, ce-aũ fostu păstratũ din vekime, împreună cu celelalte odóre cu bună pază de sânta mônăstire pêne la aniã dela Christos 1788 în Egumenia părintelui Ștefan Bistrițenul; atuncea fiindũ rësirița Nemților cu Turciã, aũ pus numitul Egumenũ, clondirul cu sântul Mirũ, de mai sus ȕis, într'o peșteră din prejurul santei mônăstiri, împreună cu alte odóre de ale santei mônăstiri și aũ fugitũ în țera nemțescă din pricina turcilor, căci îl speriase prin scrisori Mavrogeni V,V. și Cara-Mustafa Dianul Saraskierul oștirilor turceșci, ce era atuncea dincóce de Oltũ, întru aceste cincĩ județe ale Băniei Severinului, prin care scrisori îi scria, că o să pue să'l rađă și să'ĩ puie chiulaf în capũ și să'l spânzure în pórtã mônăstirei, căci nu caută dupre poruncă cu cele trebuincióse pre ostașii turci, ce era orânduiți în mônăstire spre ernatecũ și pentru pază despre nemți. Eră după ce s'aũ făcutũ pace, viindũ Egumenul din țera nemțescă, și căutândũ în peșceră, n'aũ găsitũ clondirul cu sântul Mirũ și alte odóre, din cele ce puse, și de cine să luase nu se șcia. Eră mai în urmă după doi ani dovedindu-se, că nișce copii umblândũ cu caprele prin pădure pre la acel locũ, aũ datũ preste peșceră, și întrândũ în peșceră se vađă ce este, aũ luatũ clondirul cu sântul Mirũ al Sântului, și altele, ce le-aũ mai plăcutũ din odórá, adecă nișce inele vekĩ de aur și de argintũ, ce din vekime se hărăđise de închinători la santele móșce ale Sântului după dovedire făcẽdu-i-se mare certare acelor copii,

cât și părinților lor, aș dată cele, ce s'aș mai găsită la ei, iar clondirul cu sântul Miră aș ăisă, că căutându să vadă ce este în el, și vedându sântul Miră albă ca laptele, și ne-șciindă că este sântă Miră, l'aș mân- cată, iar clondirul l'aș topită, de ș'aș făcută ce le-aș trebuită, pre la carele și la teșile și la altele, și așa sânta mânăstire Tisména iéste acum lipsită de a- cestă sântă odoră. Iar cele-l'alte numite sânté odóre sântă péné astăđi, precum s'aș ăis mai sus. Decă în- tr'acesta-și kipă fiindă ascunderea sântelor móșce ale Sântuluș, multă vreme rămăsese de se știa din Egu- menă în Egu-menă, și de unul din frașii călugări din mânăstire. Iar apoi mai în urmă, din întâmplările vremelor celor cu multe răđmirișă și robii, și din pricina arderii și a sfărămării de totă și a pustiirei sântei mânăstiri, care aș fostă pustie mai mult de 30 de anș, aș remas sântele móșce ale sântuluș de totă tănuite, și ne știate de nimine péné în ăiua de astă-đi. Póte că așa aș fostă voia Sântuluș pentru acésta, cum și pentru lipsirea Sântuluș miră din mânăstire, precum mai sus s'aș ăisă. Macar că din destul sântă cele mai sus numite sânté și cinstite odóre, spre mângâerea părinților mânăstirei și acelora-lalți locuitori chreștini, prin carele și acum se factă multe, și nenumérate minuni. Duchurile cele ne-curate din ómeni se izgonescă cu kiemarea numelui sântuluș, și vindecări de multe feliuri de bóle se dăru- escă celor, ce năzuescă cu credinșă către ajutorul Sântuluș. Impreună și pământul și țera acésta cu ru- găciunile și ajutorul sântuluș Nicodim de multe ne- voi se pădeșce, și se izbăveșce, precum și acésta

sântă și D-țească mânăstire Tisména, care ține și are în sine comóra de multú prețú a sântelor sale móșce și odórele, de mai sus arétate, de multe primejdii și bântueli ale vedúților vrájmași iéste pázită și apărată, tot-dé-una cu grabnică și căldurósă folosința sa.

Iară sânta mânăstire acésta Tisména, că aú fostú cu adevératú după ascunderea sântelor móșce ale Sântului, precum s'aú đis mai sus, pustie mai multú de 30 de aní, arsá, Biserica cea mare sfărámată pêne în pámêntú, clopotnița și zidirile prin prejur mai mult de jumétate, iar pre alocurea și pêne în pámêntú de Turci, și de Tátari, din întêmplările vremelor celor cu multe rezmirițe și robii. Și din pricina acésta a rézbóelor celor mari, ce avea atuncea Turcií, și Tátarií cu Nemțií și cu Ungurií, și cu Domnií țérilor Româneșci, mai tóte sântele mânăstiri și Biserici cele de dicóce de Oltú ale băniei Severinului eraú pustii și se arsese și se stricase, unele de totú, altele pre jumétate, altele mai puținú, din pricina înkiderii într'ânsele, a unor oștiri nemțeșci și ungureșci, ce le đicea borlaní. Iară că aú fostú stricate și pustii, precum s'aú đis, acésta este cu adevératú, căci unile mânăstiri și Biserici de atuncea și pêne astá-đi sântú pustii, stricate pêne în pámêntú, cât abia puțin ceva-și se cunnósce din rămășița zidirilor lor, și numele și pomenirea lor de tot s'aú uítatú, ce aú fostú pre la acele locuri, precum și mânăstirea Vodița, ce mai sus đisá, că s'aú făcutú de Sântul, cum și mânăstirea Vișina, care aú fostú điditá supt munte, lîngá apa Jiului, între satele Porceni și Bum-

bești, și au fost înălțată de marele Mircea Voevodă, fiul lui Radu Negru Voevodă, și chramul al santei Biserici au fost sânta Treime, precum în chrisóvelelor, ce sânt la Sânta mônăstire Tisména arată; ei fiindă acesteă duse doă sante mônăstiri, Vodița și Vișina, aprópe de drumurile cele mari, ce mergă în țara unгурéscă și nemțéscă, adecă mônăstirea Vodița de drumul rușavei, iară mônăstirea Vișina de drumul Vulcanului, și din pricina trecerii adese-oră a oștirilor nemțésci, unгурésci, turcești, tătărăști, pre aceste drumuri, nu s'au mai făcută aceste sante mônăstiri, iară-și la locă de fericiti Domni, strénepoți fericitilor Domni ctitori acestor sante mônăstiri. Iar santele mônăstiri Tisména, Cozia, Bistrița, Govora și altele, fiindă mai de laturi, iară-și s'au prefăcută de iznóvă la locă, duple cum au fostă făcute de fericiti Domni de atuncea, strénepoți fericitilor Domnilor, ctitorilor celor vekí, însé prefacerea santei mônăstiri Tisména s'au începută la ani facerii 7034 (1520) de Radu V.V. cel frumos, și scurtându-i se viața, nu s'au sêvêșit și au stătit nesêvêșit preste 10 ani mai mult, pêne în Domnia fiului sêu, Mircea Voevodă, și la acestă Mircea V.V. s'au sâvêșit sânta mônăstire de zidire la ani facerii $\times \zeta \text{M}$ (1542) precum se arată ani în piatră din stâlpi uși Bisericei ce mari, afară întindă jos, iară de zugrăvită s'au zugrăvită la ani dela facere $\times \zeta \text{O} \Lambda$ (1566) în dillele lui Petru Voevod, fiul mai sus dîsului Mircea V.V. cu keltuiala dvornicului Nidelco, și de atuncea și pêne astă-dî stă sânta Biserică acésta neclătită, și nestricată, fôre de cât tēmpla s'au mai preinoită în

doe rëndurî și zugrăviala, iară zidirile înprejur odată. Căci s'aũ mai arsũ și s'aũ stricatũ de Turci cu salaori, ȃicẽndũ cã este cetate, și i-s'aũ luatũ porȃile fiindũ înbrãcate cu fierũ, în trecuta rãzmiriȃ a Turcilor cu Nemȃii, la aniĩ dela Christos 1788. Iar sãnta mõnãstire Bistriȃii s'aũ preĩmoitũ al doile din temelie, de ĩnsușĩ ktitorul seũ, ĩntru fericire Banul Barbul Craiovescul, mãcar cã ĩn spisanie ĩn piatra de asupra ușĩi Bisericii ceĩ mari a mõnãstirii Bistriȃii, care este din afarã ĩn tindã, ce s'aũ prefãcutũ al doilea mai de curãnd, scrie, cã dupã ce aũ fãcutũ Banul Barbul mõnãstirea Bistriȃa cea dintĩi, și mai trecẽndũ cãȃi-va aniĩ, s'aũ pusũ Domnũ Mihnea Voevod, ce i-s'aũ fostũ ȃicẽndũ Drãcea, și acel Domnũ avẽndũ pizmã și mãnie pe numitul Banũ și fiindũ cu Turciĩ, aũ venit la mõnãstire și aũ pusũ de ĩ-aũ datũ focũ și o aũ stricatũ pẽnẽ ĩn temelie mõnãstirea cu Biserica cu tot; și dupã mõrtea numitului Domnũ iarãși numitul Banũ o aũ fãcutũ acẽsta, ce este acum, precum s'aũ ȃis și mai sus. Darã noi la acẽsta nu dãm credẽmãntũ, cãci cum acel Domnũ fiind Christianũ dreptũ și credinciosũ, pentru mãnie și pizmã sã facã o faptã rea, pãgãnescã ca acẽsta, sã strice sãntele jãrtvelnice și lãcașurile cele D-ȃeescĩ, ci se ĩnȃlege cã acel Domnũ fiindũ cu oștirile turceșcĩ și tãtãreșcĩ, și cãnd biruia Turciĩ, mergea pe la mõnãstirile la care era ĩnkise oștiri nemȃeșcĩ și ungureșcĩ, precum s'aũ ȃis mai sus, și dẽca ĩĩ biruia, de loc rãutatea și pizma pãgãnilor, ce este asupra Bisericeĩ Christianilor și asupra Christianelor, ne fiindu-le voia a șei de Domnũ, le ardea și le sfãrãma, precum vedem pẽnẽ

astă-đi făcându-se de păgâni, cu slobozirea lui Dumnezeu, pentru păcatele noastre. Și de aceia, pricina acésta a arderii și a sfărămării mônăstirii Bistriții aŭ aruncatŭ asupra ȃisului Domnŭ de mai sus, și aŭ scrisŭ în spisanie, neșciindŭ cã pre acele vremi, când s'aŭ arsŭ și s'aŭ stricatŭ mônăstirea Bistriții, mai tóte sânteles mônăstiri din aceste cincŭ județe s'aŭ arsŭ și s'aŭ stricatŭ și s'aŭ pustiitŭ, precum s'aŭ ȃis mai sus, care; din pricina acésta a mai sus ziselor rēzbóe și a arderilor și a sfărámárilor și a pustiirilor sântelor mônăstiri, aŭ remas sântele móșce ale Sântului Nicodim de tot tãinuie și neșciute de nimeni pēne acum, precum s'aŭ ȃis și mai sus.

Irã acum în trecuta rãzmiriță a doa a Muscalilor cu Turciŭ, la aniŭ dela Christos 1810, viind aici, în sânta mônăstire Tisména, unŭ gospodarŭ servescŭ din Cladova, anume Crãciun, fiul lui gospodar Iovan, obãrcnēzŭ din Porecia, care dintru alte multe vorbe și pentru facerea aceștiŭ ȃisei sânteŭ mônăstiri, cum s'aŭ facutŭ prin strãdania sântului Nicodim prin descoperire D-ȃeescã, precum s'aŭ ȃis mai sus, și pentru facerea de minuni ale Sântului, și pentru îngroparea în mormēntŭ și scóterea din mormēntŭ și ascunderea și tãinuirea sântelor móșce ale sântului. Atuncea aŭ rēspunsŭ numitul gospodarŭ ȃicēnd: cã sântele móșce ale sântului Nicodim totŭ trupul întregŭ numai lipsa unui degetŭ, suntŭ în țera lorŭ, în Servia, cu bunã sémã la o mônăstire, ce se ȃice Patrierchie de lângã orașul Epec. Ci aceste cuvinte ale numitului gospodarŭ erau de tot necređute în sânta mônăstirea nóstrã, acésta Tisména, țindu-ne

noi de cuvântul cel mai sus ȕis, cĂ sĂntĂ ascunse ŕi tĂinuite. IrĂ acum al doilea, la anĂ dela Christos 1823, AugustĂ 15, la prĂznuirea Adormirea MaĂciĂ D-lui Nostru Iisus Christos, la praznicul hramului sĂnteĂ mĂnĂstirĂ, aĂ venitĂ unĂ pĂrinte monachĂ sĂrb, taxiotĂ sfetagoreĂ, dela sĂnta mĂnĂstire Chilindaru, cu numele Iacov ŕi ne-aĂ spusĂ, ȕicĂnd : cĂ viind el acum dela sĂntul Munte, aĂ datĂ prin ȕera Serviei ŕi mergĂnd pe la cĂte-va, mĂnĂstirĂ de acolo, aĂ mers ŕi pre la ȕisa mĂnĂstire Patrierchie, ŕi aĂ vĂ-ȕutĂ Ăn Biserica cea mare a acestei sĂnteĂ mĂnĂstirĂ patru sicrie cu sĂnte mĂŕce, trupurĂ ĂntregĂ, puse Ănaintea sĂntului oltarĂ, pre dinaintea sĂntelor icĂne celor ĂmpĂrateŕci, din care scrie unul cel din naintea icĂnei Domnului, ȕice, cĂ se numea sĂntul Nicodim, avĂnd la mĂna drĂptĂ lipsĂ unĂ degetĂ, precum ŕi mai sus s'aĂ ȕis ŕi sicriul Ămprejur sloveneŕce, care pomeneŕce ŕi de mĂnĂstirea TismĂna.

ApĂ dupĂ acĂstĂ arĂtare a ȕisului monachĂ sve-tagoreĂ, totĂ Ăntru acĂstĂ anĂ mergĂnd noi Stefan IeromonachĂ la sfĂnta mĂnĂstire Cernica, ce este aprĂpe de oraŕul Bucureŕci, pentru Ăreŕ-care trebuinĂ duhovnicĂcĂ ŕi mergĂnd ŕi pre la P. Archimandritul Calinic, stareĂul ȕiseĂ sĂnteĂ mĂnĂstirĂ, ŕi din vorbĂ Ăn vorbĂ aĂ venitĂ cuvĂntul pentru sĂntele mĂŕce ale sĂntului, ŕi ne-aĂ spusĂ ŕi sĂnĂia-sa, cĂ Ăn anul trecut dupĂ rebelie aĂ venitĂ aci la sĂnta mĂnĂstire Cernica, unĂ preutĂ sĂrbĂ mirĂnĂ cu alĂi doi mireni sĂrbĂ spre Ănkinare ŕi dupĂ Ănkinare aĂ mers ŕi pre la sĂnĂia-sea pentru blagoslovenie, ŕi din vorbĂ Ăn vorbĂ aĂ spusĂ ŕi ei sĂnĂiei sĂle tot ase-

minea pentru santele mosece ale santului, ca ele sunt in țera lor in Servia tot la disa santa monastire Patrierchie, de langa orasul Epec si tot asa fara degetu, precum s'au dis si mai sus si pentru aceste trei aratari a disilor, am crezut si noi parintii calugeri din santa monastire Tismena, ca asa va sa fie cu adeveratu, caci de ar fi totu aice ascunse si tainuite, precum se dice in trei sute si mai bine de ani, de cand s'au ascuns pene acum, pote s'ar fi descoperitu la vre unul din parinti calugeri ai santei monastiri, s'au la altu cine-va, unde suntu ascunse. Ci se intelege, ca pentru acesta nu s'au descoperitu pene acum, unde suntu ascunse, fiind ca sunt cu adeveratu in țera Serviei, precum s'au dis. Era de cine s'au dus acolo nu se scie, fore decatu dicea unii din parintii cei batrani cu sciinta, din cei mai sus disii ai monastirei, ca pe acea vreme, pe cand era santele mosece totu trupul intregu al Santului, de fata in santa Biserica, cum si dupa ascundere, erau in santa monastire acesta a Tismenei mai multii parinti calugeri servi, de cat romani. Si ca atuncea curend, nu dupa multii ani dupa ascunderea santelor mosece ale santului au fostu arderea si pustiirea santelor monastiri, precum s'au dis mai sus si ca din pricina acesta a sfaramarii si a pustiirii monastirii au fugitu toti parintii servi in țera lor in Serbia. Si parintii calugeri romani aice prin pustia Cioclovinei prin vai si prin pesceri, de frica Turcilor si a Tatarilor. Si dicu, pote ca atuncea vor fi luatü santele mosece ale santului, de unde au fostu ascunse, pre ascuns de catre disii parinti calugeri romani, si le-au dus cu ei la disa monastire Pa-

trierchie, la care se dice, că sîntu acum santele mósce ale sântului Nicodim de aici, dela sânta mônăstirea Tisména, și acésta să înțelege, că cu adevăratu așa este, dicu eú Stefan Ieromonachú, căci alții străini n'aú avutú cine să ıea santele mósce de aici dela sânta mônăstire, de unde era ascunse, și se le ducă în Servia, fără de cât acei părinți, și și servi, ca unii ce se vede, că aú știutú vre unul din ei unde aú fostú ascunse.

Insé acum mai în urmă, unii din noi părinții călugeri de ai santei mônăstiri acésta Tisména avênd multă dorire de a merge acolo la șa mônăstire Patriarchie, din Serbia, spre închinare și vederea sântelor mósce ale Sântului, și spre știința santei mônăstiri Tisména, de a se ști, de este cu adevăratu acele santele mósce ale sântului Nicodim de aici, s'aú ale altui sânt Nicodim, sîntú acelea dela sânta mônăstire Patriarchie, din care părinți am fostú și eú unul Stefan Ieromonachul, și mergênd prin Servia pêne la orașul Novi-pazar, ce este de ținutul Bosniei, preste granița servéscă, dupre cum țin Servii acum cale de patru césuri. Și aci fiind Turcii răi nu ne-aú lăsat să ne ducem înainte la șa mônăstire Patriarchie, dicênd că sîntem spioni, și ne-aú pus la poprélă, insé nu în temniță, ci la unú hanú în séma hangiului spre pază, ca când ne-va cere, să ne dea, și ne aú ținut nouă sêptămâni, cât ne speriasem, că nu vom scăpa cu viața, și așa prin mari rugăciuni întăi cătră Sântul apoi, și cătré neguțitori chriștiani de acolo, care întăi prin ajutorul Sântului, ce aú luminatú pre și și neguțetori, de aú mersú la

Turci, și prin rugămintea lor în multe rânduri și kezeșuirea pentru noi, de a bea a voită Turci, de ne-a dat drumu, însă înderăt în Servia, iar nu înainte, la șa monastire Patriarchie. Dar fiind cu apropiere acéstă mânăstire de șa orașu Novi-Pazar, cale de patru césuri, cât și altă mânăstire, ce-î șa Visoca Deciană, care și acéstă sântă mânăstire are întregi sante mósce ale sântului Crai Stefan, ctitorul acestei sante monastiri. Merg în toți anii șașii christiană din Novi-pazar, pentru înkinare, și tãmăduire la totu felul de bóle la șașele santele monastiri, cari și aceștia, cu care am vorbitu și i-am întreatu pentru santele mósce ale sântului, asemenea ne-a spus, precum s'aú șaș mai sus, că suntu santele mósce la șaș monastire Patriarchie, de se numeșce Sântul Nicodim cu adevăratu și fără degetu, cum și șașoa práznuirii sântului, în 26 Decembrie, precum și aice în mânăstire sêrbéșcă. Și dintr'aceste trei, adică, întâi potrivirea numelui sântului Nicodim, adoua lipsirea degetului, a treia potrivirea șașii, în care se serbésză, să înțelege, că cu adevăratu acelea suntu santele Mósce ale sântului Nicodim de aicea, din sânta mânăstire Tisména. Iar cum și în ce kipu și de unde sântu, și cum s'aú adus acolo la sânta mânăstire, aú șaș că nu șciú, cu tóte că încă mai nainte pêne a nu merge noi în Servia, nișce ómenă de cinste servi mai de aprópe, bătrâni și cu șciința din vekime, și din vorbă în vorbă, pentru pricina neșciinței ducerii sântelor mósce ale sântului, cum s'aú luatú de aice, dela mânăstire, de unde aú fostu ascunse și s'aú dus în Servia, și că póte de părinții călugeri servi, ce aú

fostu în vekime la acésta sântă mônăstire, să fi le luatū cu ei, când aū fugitū în Servia, de frica răzmirișilor celor mari de atuncea și a robiei de Turci și de Tătari, atuncea aū rēspuns dicēnd Servi, că cu adevēratū așa este, că de acei diși părinți călugeri servi s'aū luatū și s'aū dus sântele mōșce ale Sântului Nicodim în Servia, dară însē nu atuncea întâi, când aū fugitū, ci al doile rēnd; căci întâi cercând n'aū putut nici să se apropie, unde era sântele mōșce ascunse, pentru că aū făcutū minune Sântul asupra lor, de ȳaū spăimântatū, și cu frică mare înspăimântați, s'aū făcutū de aū fugitū mai de grab în Servia. Apoi după câți-va ani auđind, că s'aū tras înapoi oșcirile turceșci și tătărășci, și că s'aū mai linișcitū vremea aici în țerile acestea, iarăși s'aū întors înapoi diși părinți servi, și gāsind sânta mônăstire arsă și sfărâmată, de totū pustiă și pre niminea într'ansa, căci părinții români de se și adunase, de pre unde era rāsipiți, dar fiind mônăstirea sfărâmată, precum s'aū dis, toți și făcuse colibi la un locū de ședea, aice mai aprōpe în pustia Cioclovinei, unde în urmă s'aū făcutū aci și skitū, care este și acum. Iar diși părinți servi ș'aū făcutū colibi în mônăstire prin sfărâmările zidurilor, și aū ședutū așa câtă-va vreme, apoi înțelegēnd și vedēnd, că é-răși vor să se începă aicea în țerile acestea rēsmerițe și rēsboie mari, ca și mai nainte, între Nemți și Unguri cu Turci, și cu Tătari, aū făcutū sfatū între ei, ca é-răși să se ducă în Servia și să mai cerce aū dōră vor putea să ȳea și sântele mōșce ale Sântului, să le ducă în patria lor dicēnd : că aice nu este nă-

dejde de a mai ședea, de a mai viețui, cu atâtea rĂzmirițe. Dar mai nainte pĂnĂ a nu cerca, fiindu-le fricĂ, ca sĂ nu ĩ pĂtimĂscĂ vre o pedĂpsĂ dela SĂntul mai rea de cĂt ĩntĂi pentru obrĂznicia lor, ce voescĂ de a mai cerca, s'aũ pus toți pre postire și rugĂciunii cu lacrĂmi, ĩn privigheri de tĂtĂ nĂptea și prin plecĂri de genunke prin mare smerenie cĂtrĂ SĂntul, și așA petrecĂnd trei țile și trei nopți, nemĂncĂnd și ne bĂnd nici cum, li-s'aũ datĂ voie de sĂntul prin descoperire, de-aũ luatĂ sĂntele mĂșce ale sĂntului, de unde era ascunse, și luĂndule aũ plecatĂ nĂptea pe ascuns, și aũ apucatĂ pre valea cea din-aintea sĂntei mĂnĂstiri, adicĂ cei țicĂ acum șosea, printre munți și vĂi și pĂduri, pĂnĂ ce aũ trecutĂ chotarele moșielor sĂntei mĂnĂstiri cele din prejur, pentru ca sĂ nu afe țișii pĂrinți cĂlugĂri romĂni din pustia Cioclovinei, și locuitorii poslușnicii cei din prejur ai sĂntei mĂnĂstiri și așA ĩntr'acestĂ feliũ se țice, cĂ s'aũ luatĂ și s'aũ ĩnstrĂinatĂ dela sĂnta mĂnĂstire acĂsta TismĂna sĂntele mĂște ale sĂntului Nicodim, de s'aũ dusĂ ĩn țĂra Serviĩ la zisa mĂnĂstire Patriarchie, unde de atunci și pĂnĂ acum sũntĂ acolo nestrĂmutate, și fĂcĂtĂre de minuni și tĂmĂduitĂre de totĂ felul de bĂle, precum și cĂnd era aicea la sĂnta mĂnĂstirea sa TismĂna. Pentru cĂ spun unii din christianiĩ de acolo, cĂ fiindĂ acolo odatĂ resmirite fĂrte mari și temĂndu-se egumenu și pĂrinții cĂlugĂri, țisei mĂnĂstiri Patriarchie și toți locuitoriĩ christianiĩ de acolo din orașul Ipecũ, ca sĂ nu se ĩntĂmple vre-o batjocorire sĂu stricĂciune de pĂgĂni sĂntelor mĂșce, aũ rĂdicatĂ pe cele țise

trei sante mosece, adica : dicu ale santului Arsenie si ale santului Maxim, Archiepiscopii Servii si le-au dus mai in launtru țerii Bosnii pe la alte monastiri mai sigure, unde nu era firica. Inse dicu, ca pre ale santului Sava, dandu Turcii preste ele, unde au fostu duse, le-au luatū si le-au dusū la viziriul lor, ce era atuncea cu oștirile, si viziriul acela a pusū de le-au arsū, pene s'au făcutū cenușă, si cenușă s'au aruncatū în văzduhū. Iară pre ale santului Nicodim naū pututū să le mișce de locū. Iară mai pre urmă s'au aratatū santul Egumenului, si unora din călugeri a disei mōnăstiri, dicându-le să ia santele mōșce, si să le arunce în toia cea mai adâncă a apei, ce curge pre lângă acea monastire si aruncate fiind au stătutū mulți ani, si cândū le-au scosū le-au găsitū zdravene, precum când le-au aruncatū cu bună mirēzmă, si fără niciun felū de stricăciune întru tōte, si după scōtere s'au așezat iarăși la locul lor, si stau până astăzi, precum s'au dis. Si acestea s'au scrisū ca să se șcie.

Întâiu adecă, pentru repunerea santului mirū al Santului, al doilea, pentru arderea si stricarea si pustierea, si prefacerea santei mōnăstiri si a santei Biserici, ca nu ieste acum cea din tâu, care s'au făcutū prin strădania Santului, de Radu Voevod Negru, mai înainte de anii dela facerea lumii , СВЧА (1386) căci această Biserica, ce este acum de la anii , ΣΛΑ (1526) de Radu V.V. cel frumos si s'au isprăvitū de fiul acestuia, Mircea V.V. la anii , ΣΗ (1542) dupre cum s'au dis mai sus, atreia pentru aflarea si înstrăinarea, si ducerea în Servia a santelor mōșce a santului Nicodim, dela această santă mōnăstire a sa Tisména, pōte că si

pentru această ȝisă înstrinare așa aũ fostũ voia sântu-
 lui, cu slobodirea lui D-ȝeu, pentru multele greșale, și
 a păcatelor noastre și se înȝelege, că aũ cunoscutũ Sântul
 mai nainte cu duchul, că o să se strice și o să se
 calce în mânăstirile séle din noũ cei din urmă călugeri
 aședemântul și orânduéla sa, cea cu viețuirea de obște,
 și că pentru acésta se vede, că aũ ȝis Sântul către
 ucenicii séi, după isprăvirea de totũ acestei santei
 mânăstiri Tisména: „fiilor, vedeȝi ce bunũ, sântũ, lo-
 casũ și îndemánatecũ pentru mântuire am înălțatũ cu
 ajutorul Mântuitorului nostru Iisus Christos, și a prea
 curatei Maicii sale, prin care totũ sufletul, ce va veni
 aici la acésta sântă monăstire pentru mântuire, va
 afla odihnă și spăsenie sufletéscă în veci“. Iară în
 vremele cele mai din urmă, réi ómenĩ, și neascultă-
 tãtori și defăimãtori, și calcãtori așezemânturilor și
 orânduélelor pãrintești, cele pentru viețuirea de ob-
 știe a tagmei monachiceșci vorũ veni și vorũ lãcui
 aicea, numindu-se menachũ numai cu kipul, iar
 nu cu faptele; care puțin ȝicũ, anevoe vor putea
 vre unũ. așĩ mântui sufletele făcându-șĩ voile lor.
 Pentru santele rugãciuni ale sântului Pãrintelui
 nostru Nicodim sântitul, Dómne Iisuse Christóse
 D-ȝeul nostru milueștene și ne mântueșce pre noi,
 Amin.